

Kesk-Aafrika Idadivisjon

Kesk-Aafrika Idadivisjoni kuuluvad: Burundi, Kongo Demokraatlik Vabariik, Djibouti, Eritrea, Etioopia, Keenia, Ruanda, Somaalia, Tansaania ja Uganda.

Kongo Demokraatlik Vabariik

Kongo Demokraatlik Vabariik on riik, mille elanikud on aastakümneid kannatanud sõja, loodusõnnetuste ja poliitilise juhtimisvõimetuse all. Sellel kvartalil saavad meie kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest toetust kaks projekt.

Songa adventhaigla on Lõuna-Kongos ainus esmaabi osutav meditsiiniline asutus mitmesaja miili raadiuses. Lisaks haiglaravi osutamisele käib haigla personal ümberkaudsetes külades ravimas neid, kes ei saa haiglasse tulla. Songasse on vaja sünnitusosakonda, mis kindlustaks vastsündinutele ja nende emadele ohutu keskkonna.

Ida-Kongo piirkonna kogudus on kasvanud kiiresti, hoolimata aastaid kestnud sõjast ja looduskatastroofidest (vulkaanipurse 2002. aasta alguses hävitas Goma linna peaaegu täiesti ning tappis kümneid elanikke). Regioonis on rajatud uus misjonipõld ning see vajab keskust, mis oleks koguduse laienemise keskpunktiks. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest aitab muretseda selle uniooni misjonipõllu jaoks kontoriruumid.

Etioopia

Etioopia on üks maailma vanimaid riike ning üks esimesi kristlikke riike. Sellegipoolest on 45–50% etiooplastest moslemid.

Esimesed adventmisjonärid jõudsid Etioopiasse 1921. aastal ning rajasid koole, kliinikuid, kirjastuse ja pealinna haigla (mille võttis valitsus 1976. aastal üle). 1947. aastal avas ukсед esimese ametikoolina Etioopia Adventkolledž. Praegu on selles umbes 500 tudengit. Kolledži juures asuvas keskkoolis on praegu enam kui 1 000 õpilast, kellest paljud on pärit mittekristlikest kodudest.

Kolledž ja keskkool peavad jagama ühte kolledži administratiivhoonet ning klassiruumide plokki, mis teeb õppimise raskeks. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest aitab muretseda eraldi klassiruumiploki sellele Lõuna-Etioopia suurele keskkoolile, kus käib palju mittekristlastest õpilasi.

Uganda

Uganda on viljakas maa, kus oli terve majandus kuni 1970ndateni, mil poliitiline türannia ja sõda peaaegu hävitasid riigi. Praegu vaevab inimesi jätkuv sõjategevus põhja ja lõuna vahel ning rahvastikku on laastanud AIDS, jättes miljonid sügavasse vaesusse.

Selle riigi majanduslike raskuste keskel levitab pealinnast Kampalast tunniajase teekonna kaugusel asuv Bugema Adventülikool valgust ja lootust kogu Ugandale. Kool aitab inimesi, andes õpilastele hariduse teenimiseks.

Bugemas on väike tervisekeskus, mis rajati kooli personali ja üliõpilaskonna meditsiiniliste vajaduste tarbeks. Ka Bugema ümber elavad inimesed loodavad esmaabi suhtes sellele tervisekeskusele. Kuid uue tee ehituse tõttu tuleb tervisekeskusele uus koht leida. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest aitab ülikooli juurde ehitada suurema ja laiahaardelisema

tervisekeskuse, et teenida adventiste ja ümbruskonna elanikke, kel ei ole vajaduse korral ühtegi teist läheduses asuvat meditsiinasutust, kuhu minna.

Keenia

Keenia on valdavalt põllumajanduslik riik, mis loodab sissetulekutes turismile. Kuid hiljutised poliitilised rahutused on majandust nõrgestanud. Adventkogudus on üks suurimatest protestantlikest kirikutest riigis. Liikmeid on peaaegu 550 000, mis teeb laias laastus ühe adventisti iga 60 elaniku kohta.

Kendu adventhaigla asub Lääne-Keenias Victoria järve lähedal. See on põhiline meditsiinasutus piirkonnas, kus esineb palju malaariat, haigestumiste ja surma peamist põhjust. Haigla juurde kuulub ka meditsiinikool, mis on juba palju aastaid õdesid koolitanud. Kuid hiljuti karmistas Keenia valitsus nõudeid meditsiinikoolidele ja neid pidavatele haiglatele. See tähendab, et haigla peab ehitama operatsioonitoa ja kirurgiaosakonna, mis oleks tavalisest meditsiinosakonnast täiesti eraldatud. Osa selle kvartali annetusest aitab lõpetada operatsioonitoa ja kirurgiaosakonna ehituse, mis on juba alustatud.

Ülesanded

Ida-Aafrika kogudus on kasvanud kiiresti ja praeguseks on sel juba rohkem kui 2,1 miljonit liiget. Liikmeskonna märkimisväärne kasv tähendab seda, et vajatakse uusi kirikuid ning uued kogudused vajavad pastoreid, õpetajaid ja teisi töölisi.

Sellel kvartalil käsitletavad riigid kannatavad majanduslike raskuste ja ebakindlate olude all. Nad keskendavad oma tähelepanu ja finantsvahendid meditsiiniabi kvaliteedis ja hariduses, mis on tulevikulootuseks, kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusele.

Võimalused

Meie annetused selle kvartali kolmeteistkümnendal hingamispäeval toetavad järgmisi projekte:

- Sünnitusosakond Lõuna-Kongos asuvale Songa adventhaiglale, mis on ainus meditsiinasutus sadade miilide raadiuses.
- Uus uniooni misjonikeskus Kirde-Kongos, piirkonnas, kus kogudus kasvab kiiresti sõjast hoolimata.
- Klassiruumide plokk Etioopia Adventkeskkoolile, mis harib umbes tuhandet Lõuna-Eetioopia õpilast ja peab jagama ruume adventkolledžiga.
- Bugema ülikooli linnaku tervisekeskus, mis teenib ülikooli ja ümbruskonna elanikke, kel pole läheduses teist meditsiinasutust.
- Operatsioonituba ja kirurgiaosakond Kendu adventhaiglas Lääne-Keenias.

Edaspidised kolmeteistkümnenda hingamispäeva projektid

2007. aasta esimesel kvartalil on keskmes Euro-Aafrika Divisjon. Kolmeteistkümnenda hingamispäeva projektideks on evangeelne misjonitöö Šveitsis Genfis ja Türgis ning adventmeediakeskus Saksamaal.

2007. aasta teisel kvartalil on keskmes Trans-Euroopa Divisjon projektidega Egiptuses, Hollandis ja Sudaanis.

Lisainfot käsitletava piirkonna riikide kohta võite saada kohalikest raamatukogust, elektroonilisest entsüklopeediast või internetist. Infot võib saada ka saatkondadest ja reisibüroodest.

Teatmeteos “*The Seventh-day Adventist Encyclopedia*” (saadaval raamatuna ja CD-ROMil) sisaldab üksikasjalikumat informatsiooni koguduse töö ajaloo kohta Kongo Demokraatlikus Vabariigis, Etioopias, Keenias ja Ugandas.

Ajakirjas “*National Geographic*” on ilmunud artikleid Ida-Aafrika kohta järgmistes numbrites: oktoober 2005 (“*Danakil Desert, Ethiopia*”); september 2005 (spetsiaalselt Aafrika teema); oktoober 2001 (“*Swahili coast*”); ja november 1998 (artikkel *Colobus*-ahvidest).

Sellel kvartalil käsitletavate riikide kohta üldise info ja fotode leidmiseks minge lehel www.africaguide.com ja klikkige riigil ja infol, mida soovite leida. Loodusfotod leiate aadressilt www.africaguide.com/wildlife.htm.

Video/DVD: Peakonverentsi misjoniosakond on teinud Kesk-Aafrika Idadivisjoni ja mujalt maailmast pärinevate lugude illustreerimiseks DVD video 3-, 5- ja 10minutiliste segmentidena, mis sobivad kirikus hingamispäevakooli või teenistuste vahele. Koopia saamiseks võtke ühendust adventmisjoniosakonnaga aadressil www.AdventistMission.org/DVD.

7. oktoober 2006

Uganda

Sirge seljaga tööline Jumala heaks

Charlotte Ishkanian

Ta ei saanud lastehalvatuse tõttu enam kõndida, kuid ta teadis, et Jumalal on tema jaoks varuks midagi suurepärast.

Robert Serwanga on õnnelik noormees. Kolmekümneaastaselt lõpetab ta kraadiõpinguid juhtimise ja nõustamise alal Bugema ülikoolis, Uganda adventõppeasutuses. Tema selja taga on pikk teekond lapsepõlvest, mille veetis mõne miili kaugusel asuvas külas.

Lapsepõlves põetud lastehalvatus halvas Roberti jalad, muutes need kasutuks. Tema isa suri ja ema ei suutnud tema eest hoolitseda. Ta elas koos vanavanematega, kes ei näinud tema jaoks mingit lootust.

Kuid Robert ise ei kaotanud lootust. Ta tahtis minna koolis, et õppida ja saada kellekski. Külaelanikud arvasid, et temasugusele halvatule oleks haridus kasutu ning soovitasid tal selle asemel õppida kingsepatööd. Kui Robert oli oma otsuses kindel. Tal ei olnud karke ega ratastooli, mille abil oleks saanud mööda tolmust teed kahe miili kaugusele kooli minna, seetõttu roomas ta iga päev kaks miili kooli ja tagasi, nii päikese kui vihmaga. Teda kannustas kindel otsus teha midagi ise.

Roberti otsusekindlusega võrreldav on ainult tema nutikus. Kui vanaisa saatis Roberti seakarja, teadis Robert hästi, et ta ei suuda sigadele järele joosta, kui need ära lähevad. Sellepärast õpetas ta sigu tulema kohale, kui ta neid kutsus.

Robert käis sageli vanavanemate kodu lähedal asuvas väikeses kirikus. Seal palvetas ta oma palvet: “Palun Jumal aita mul saada haridust. Ma tahan aidata inimesi, kel on samasugune puue nagu minul.” Jumal andis noorele Robertile töotuse, et ta suudab kõik Jumala väe läbi.

Siis andis keegi Robertile ratastooli ning ta tundis end küla rikkaima lapsena. Viimaks ometi sai ta käia külas ringi ilma roomamata.

Kord tulid Bugema kolledži tudengid Roberti kodukülla evangeelseid koosolekuid pidama. Robert käis koosolekutel ning lõpuks palus ristimist. Ristimispäeval ajasid vanavanemad ta oma kodust minema. Robertil ei olnud kuskile minna ja ta rääkis oma ainsa sõbra, koolidirektoriga, kes võttis ta oma hoole alla.

Põhikooli lõpetamine oli magus võit, kuid Robert ei näinud võimalust keskkoolis edasi õppimiseks. Iga päev palvetas ta, et Jumal võimaldaks tal õpinguid jätkata. Ühel päeval sõitis ta ratastooliga läheduses asuva Bugema ülikooli ja keskkooli juurde. Kui ta nägi adventkeskkooli, teadis ta, et seal tahab ta õppida.

Ta nägi ühte Euroopa päritolu naisterahvast ülikoolilinnakut pildistamas. Ta ei olnud kunagi varem valget inimest näinud ning enamik Aafrika lapsi oleks ehmunud, kuid Robert mitte. Ta veeretask ratastooli naise juurde ja tutvustask ennast. Nad rääkisid ülikoolilinnakust ja Roberti unistusest seal õppida. Enne kui naine lahkus, pakkus ta, et toetab Roberti õpinguid.

Robert kolis ühiselamusse ja astus adventkeskkooli. Kuid mõned imestasid ikka veel, kuidas Robert toime tuleb, sest koolil polnud kaldteid ratastoolile ning ratastooliga ei pääsenud klassiruumidesse ega tualettruumidesse. Teised muretsesid sellepärast, et lapsed võivad Roberti pikali lükata või nalja pärast tema ratastooli ära peita. Kuid Robert kinnitas neile, et Jumal on tema eest siiani hoolitsenud ning ta on kindel, et Jumal ei jäta teda nüüdki maha.

Ja Robertil oli õigus. Teised kooliõpilased olid tema vastu lahked ja pigem aitasid kui mõnitasid teda. “Minu klassikaaslased panid raha kokku, et osta mulle käsiajamiga jalgratask,” ütles Robert. “Kolmerattalise jalgrattaga saan minna kodukülla ja käia ülikoolilinnakus ringi palju kergemini kui ratastooliga. Üheksa aastat hiljem on mul see jalgratask ikka veel alles. Ja see on olnud mulle suureks õnnistuseks!”

Robert lõpetask keskkooli koos oma klassiga ja jällegi oli ta teadmatuses. Tema sponsor ei saanud ülikooli jooksul õppemasku maksta, seega pidi Robert leidma tööd ja säästma kooli jaoks raha. Ta läks pealinna Kampalasse tööd otsima. Ta leidis mitmeid töökohti, aga alati, kui ta ütles, et ta hingamispäeviti ei tööta, ei võetud teda tööle. Kaks aastat töötask ta, kus sai, ning otsis muud moodust ülikooliõpingute eest maksmiseks.

Aeg möödus ning ühel päeval otsustask Robert minna tagasi Bugemasse. Ta sõitis kolmerattalise jalgrattaga 21 miili tolmust kruusateed pidi Bugema ülikoolini. Kui mäed teel olid üles sõtkumiseks liiga järsud, peatus ta ja palvetask. Iga kord saatis Jumal kellegi, kes aitas teda märke. 21-miiline teekond võttis Robertil kaheksa tundi, kuid ta sai sellega hakkama. Väsinud ja tolmuse, kuid õnnelikuna läks Robert ülikooli rektoriga kohtuma.

Kui ta viimaks rektorit nägi, näitask ta mehele oma keskkoolidiplomit ja rääkis soovist edasi õppida. “Mõned küsivad, miks ma ei õpi kingi valmistama,” ütles Robert. “Mina, kes ma ei kanna kingi, peaksid raiskama oma hariduse kingade valmistamisele? Jumal on andnud mulle terava mõistuse ja ma soovin seda Tema heaks kasutada.”

Rektor kuulas. Seejärel ta ütles: “Robert, sa oled meie jaoks tõeline väljakutse! Ja kui sa soovid õppida, siis me leiame selleks võimaluse.” Sel ajal kui rektor ja registraator rahaasju korraldasid, leidis Robert elukoha algklasside õpetaja juures, kellega koos ta oli lapsena elanud.

Jällegi on Robert kooli lõpetamask. Seekord näeb ta, et Jumal juhib teda, sest Jumal on juba näidanud talle kätte tema töö, ühe mitmete hulgast, milleks tal on haridust. “Minu põhiaineks oli nõustamine ja juhtimine,” ütleb Robert. “Minu eesmärk on õpetada puuetega inimestele, et Jumal võib neid kasutada, kui nad ainult lubavad. Neil

võib olla puue, kuid neil on palju võimeid. Jumal soovib, et ma näitaksin neile, kuidas kasutada oma võimeid endale tulevikuväljavaadete loomiseks.” Robert on juba alustanud tööd puuetega inimestega. Ta on asutanud organisatsiooni, et aidata puuetega inimestel tundma õppida oma vajadusi ja eesmäärke väarikalt ja Jumalat usaldades.

“Jumal ei vaata meie välimusele,” ütleb Robert, “vaid meie südant. Jumala silmis on kõik olulised ja kõigil on eesmärk. Me ei tohi kunagi alla anda. Jumal aitab igauht, kes teda usaldab, seista kord sirge seljaga.”

“Minu koolilõpu lähenedes ütleb vanaema, et ta on uhke selle üle, mida Jumal minu kaudu on teinud. Ma räägin talle ja kõigile teistele, et lastehalvatus peaaegu tappis mu, kuid Jumal päästis mind millegi suurepärase jaoks.”

Üleskutse

Ülikooli tervisekeskus teenib ülikooli personali ja üliõpilasi ning ümbruskonna elanikke. Kuid see on liiga väike elanike ja üliõpilaskonna kasvavate vajaduste rahuldamiseks. Selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetuste abil laiendatakse keskuse vastuvõturuume ja apteeki ning tagatakse statsionaarsetele patsientidele paremad tingimused, et inimesed ei peaks lähimasse haiglasse jõudmiseks üle tunni reisima. Kavandage selle kolmeteistkümnenenda hingamispäeva ohvriannetusi, aitamaks laiendada Bugema ülikooli teenimistööd tervisekeskuse abil.

Charlotte Ishkanian on ajakirja “Mission” toimetaja.

Robert Serwanga lõpetas Bugema ülikooli ja töötab Bugemas Ugandas puuetega inimestega.

14. oktoober 2006

Uganda

Edasilükatud unistused

Ephraim Mutoya jn.

Üks pettumus teise järel, tragöödia tragöödia otsa, kuid Jumal oli ustav ning pikalt edasilükatud unistus sai tõelisuseks.

“Palju õnne!” ütlesid mu sõbrad õlale patsutades. “Palju õnne!” ütlesid õpetajad mu kätt surudes. “Palju õnne!” ütles mu perekond laialt naeratades. Ma püüdsin vastu naeratada, kuid pisarad tungisid silma. Ma olin just ära teinud raske eksami üheksanda klassi lõpus. Ma võisin astuda keskkooli.

Kuid suurem takistus oli veel ees – raha leidmine keskkooli õppemaksu tasumiseks. Minul ega mu perel ei olnud raha. Ma teadsin, et hoolimata headest hinnetest jään ma koolist välja.

Minu isa oli just surnud, jättes ema üksi kuue lapse eest hoolitsema. Asja tegi veel hullemaks see, et kui isa suri, tulid tema sugulased ja võtsid kaasa kõik majas asuva. See on minu kodumaal Sambias tavaks. Mees on perekonna toitja. Kui mees sureb, on tema perekonnal õigus võtta seda, mille mees on muretsenud, isegi siis, kui mehe naine ja lapsed peaksid jääma nälga ja kodutuks.

Minu emal ei olnud tööd ega sissetulekut, sellepärast ei olnud meil üldse raha. Me püüdsime elatuda nii hästi kui võimalik. Minu vanim vend elas veel kodus ja töötas

selleks, et toetada ema ja kolme nooremat last. Mina olin eemal internaatkoolis koos teise vennaga ning me mõlemad töötasime nii palju kui suutsime, et maksta oma koolikulusid. Aga kui isa suri, teadsin ma, et ma ei suuda jätkata. Ma ei suutnud teenida piisavalt raha, et tasuda õppemaksu ja ülalpidamiskulusid. Seetõttu pakkisin ma kõik oma asjad ja lahkusin raske südamega koolist.

Minu ema nägi, kui heitunud ma olin. Ta teadis, kui palju tähendas mulle kool ja kui väga ma tahtsin õpinguid jätkata. “Ära kaota lootust,” ütles ema mulle. “Olud on praegu rasked, kuid elu läheb paremaks. Usalda Jumalat. Jumal hoolitseb alati.”

Emal usk aitas mind palju. Kui ma nägin, kuidas ta suutis ikka Jumalat usaldada, hoolimata rasketest oludest, milles olime, otsustasin ma, et jään usus kindlaks.

Varsti pärast isa surma jäi minu vanem õde – ainus, kes meist abielus oli – haigeks ja suri. Temast jäid maha kaks väikest last. Ema võttis nad enda juurde ja hoolitses nende eest.

Hoolimata sellest lisaraskusest muutus meie usk Jumalasse tugevamaks. Ja Jumal oli ustav. Selle kooli sekretär, kus ma käisin, pidi minu nime õpilaste nimekirjast kustutama, kuna ma ei suutnud õppemaksu maksta. Kuid minu nime kustutamise asemel tundis ta mõjutust mind aidata. Ta isegi ei tundnud mind, kuid ta otsustas tasuda õppemaksu ühe semestri eest!

Sekretär ei teadnud, kus ma elan, kuid ta leidis kellegi, kes tundis mind, ja saatis ta mind kooli tagasi tooma. Kui mu sõber tuli ja rääkis mulle häid uudiseid, olin ma väga õnnelik! Ma teadsin, et Jumal vastas mu palvetele.

Kool oli juba alanud, seepärast pakkisin ma kiiresti oma asjad ja ruttasin kooli tagasi.

Sekretäril, kes oli mu õppemaksu tasunud, ei olnud nii palju raha, et majutuse eest maksta, seetõttu lubas ta mul sel semestril oma kodus elada. Ta lootis, et pärast ühte semestrit toetab mind keegi teine või et ma suudan ise teenida õppemaksuks raha. Ma õppisin tõesti kõvasti, et teha tasa kolme koolist puudunud nädalat. Pärast kõike seda, mida mu sponsor ja Jumal olid minu heaks teinud, ei tahtnud ma raisata ühtegi õnnistust. Ma ei suutnud osta korralikku koolivormi ning teised poisid heitsid nalja minu paigatud pükste ja kulunud sandaalide arvel, kuid ma olin õnnelik, et sain koolis käia.

Ma leidsin töökoha, kus sain töötada pealelõunati ja pühapäeviti, et tasuda teise semestri õppemaksu. Vaheajal töötasin ma kodus ja aitasin oma ema. Ma olin tema pärast mures. Ta oli haigestunud ega olnud enam töötamiseks piisavalt tugev. Ma töötasin nii palju kui suutsin, teenides nii palju, et ma sain tasuda õppemaksu ja jätta kooli minnes emale raha. Kümnenenda klassi lõpuks olin kõik eksamid ära teinud ja õppemaksud tasunud.

Siis kadus äkitselt mu õde, kes oli meie ema eest hoolitsenud ja nooremate laste järele vaadanud. See oli kohutav löök, eriti mu emale, kes kujutles kõiki koledaid asju, mis õega juhtuda võisid. Kuid hoolimata saadud hoobist jäi minu ema usk tugevaks. Ta palvetas rohkem kui kunagi varem ning julgustas mind edasi õppima.

Nii ma tegingi. Ma jõudsin keskkooli lõppu ja ees ootas lõpetamine. Minu ema oli mu üle väga uhke. Kuid enne minu lõpetamist mu ema suri. See hoop oli peaaegu rohkem, kui suutsin taluda. Ema oli olnud minu kaljuks, tema usk oli tugev isegi siis, kui ihu nõrk. Kui me teda matsime, oli mul tunne, nagu maetaks ka minu süda.

Ma tundsin end üksiku ja eksinuna ning mul polnud kedagi, kellega koos palvetada või kes oleks mind julgustanud. Ma kavatsesin õppida adventlikoolis teoloogiat ja saada pastoriks. Kuid äkki ma tundsin, et mul pole selleks jõudu. Minu ema unistuseks oli see, et ma õpinguid jätkaksin. Aga teda ei olnud enam ja minu

unistused olid surnud koos temaga. Mul ei olnud jõudu ei töötamiseks, õppimiseks ega isegi mõtlemiseks.

Siis tuli ühel päeval pastor külla. Ta luges Piiblist tekste, mis näitasid, et Jumal pole mind unustanud. Ta julgustas mind selga sirgu ajama ja midagi oma eluga ette võtma.

Ma mõistsin, et pastoril oli õigus. Ma hakkasin kirjandusevangelistina raamatuid müüma ning teistele Jumala armastusest rääkima. Ma töötasin kolm aastat, et koguda piisavalt raha ülikoolis õppimiseks. Aga siis, kui ma valmistusin õpinguteks, suri mu vanem vend, kes oli peret ülal pidanud. Ma ei saanud minna kooli ja jätta oma nooremat venda ning õelapsi nälgima.

Ma jätkasin töötamist, kuni mu vend sai õpetajadiplomi ning võis ise meie õelapsi ülal pidada. Seejärel läksin ma koos oma väikese perekonnaga Ugandasse ja astusin Bugema ülikooli teoloogiast õppima. Ma töötan ikka veel kirjandusevangelistina, et tasuda õppemaksu ja toetada oma peret. Kooli lõpetamine on veel kaugel, kuid ma töötan innukalt unistuse nimel, mida on nii kaua edasi lükatud.

Bugema ülikool on suur adventülikool, kus õpib 1 500 tudengit peaaegu kõigist Aafrika riikidest. Teie misjoniannetused toetavad seda kooli ning sel aastal aitab teie kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus meie ülikoolilinnakusse muretseda hädavajaliku suurema tervisekeskuse. See tervisekeskus ei ole ainult ülikooli ja teiste lähedalasuvate koolide õpilastele, vaid nende ümbruskonnas asuvate külade ja linnade jaoks, kus ei ole meditsiini-asutusi. Järgmine lähim meditsiini-asutus on pealinnas Kampalas, mis on rohkem kui tunniajase autosõidu kaugusel. Meil on vaja seda tervisekeskust, et teenida adventkogukonda ja ümbruskonna elanikke. Palun olge sellel kolmeteistkümnendal hingamispäeval helled, et meie töö haigete abistamisel saaks jätkuda.

Ephraim Mutoya, jn on Bugema ülikooli tudeng Ugandas.

21. oktoober 2006

Uganda

Jumala armee

Kur Yay

Kord võitles see mees sõdurina Sudaanis; nüüd värbab ta sõdureid Jumala armeesse.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Ühel laupäeval hommikul oma majast väljudes kuulsin ma laulmist. Muusika tuli naabermajast. Kuna mul oli kiire, ei jäänud ma kuulama. Järgmisel laupäeval kuulsin ma jälle laulu. Seekord jäin ma naabermaja juures seisma ja kuulsin gruppi inimesi ilusat laulu laulmas. Kui laul lõppes, tegi keegi imelise palve. Mind hakkas huvitama, mis minu naabrite juures toimub ja otsustasin paluda naisel kogunemiste kohta uurida.

Ma olin üles kasvanud kristlikus kodus, kuid ma ei suutnud meenutada selliste südamest tulevate laulude laulmist või nii isiklike palvete palvetamist.

Ma kasvasin üles Sudaanis ja olin teeninud sõdurina peaaegu 20 aastat, võideldes Lõuna-Sudaanis asuva armee ridades valitsuse vastu. Sõda kestis kümneid aastaid ning tuhanded said surma või põgenesid sõjast pääsemiseks teistesse Sudaani osadesse või teistesse riikidesse. Ma nägin lapsi kasvamas ja suremas, ilma et nad

oleksid teadnud, mis on rahu. Kui lõpuks kirjutati alla rahulepingule ning võitlus vaibus, töötasin ma toitumislase ametnikuna, uurides külades inimeste tervislikku seisundit. See töö sillutas teed rahvusvahelistele organisatsioonidele, et need saaksid pakkuda toidu ja meditsiiniabi näol kergendust.

Minust sai kontaktisik lõunaarmee ja ÜRO vahel. Ma kolisin perega Nairobi Keeniasse ning sõitsin töö pärast Sudaani ja tagasi. Nairobi elamise ajal kuulsingi naabermajast laulmist. Ma valmistusin minema kuuenädalasele tööreisile Sudaani, seepärast palusin ma oma naisel uurida naabrite juures kooskäiva kristliku grupi kohta.

Kui ma Sudaanist tagasi tulin, märkasid, et kodus on midagi teistmoodi. Minu naine oli teistmoodi riides. Ta oli ära võtnud kõrvarõngad ja teised ehted. Siis märkasid, kui vaikne oli kodus. Me olime alati muusikat kuulanud, aga kui ma koju tagasi tulin, siis muusika ei mänginud. Ma teadsin, et midagi on juhtunud, kuid mis?

“Mis juhtus sel ajal, kui ma ära olin?” küsisid ma oma naiselt.

Naine naeratas. Siis istus ta minu kõrvale: “Kas sa mäletad, sa palusid mul uurida naabrite palvegrupi kohta?” Ma olin oma palve unustanud, kuniks ta seda mainis. Ma noogutasin. “Ma küsisin naabri käest koosolekute kohta ning tema kutsus mind laupäeva hommikuks külla. Ma olen olnud seal igal nädalal pärast sinu lahkumist ning ma olen veendunud, et need inimesed kuuluvad õigesse kogudusse. Nad peavad laupäeva, tõelist Issanda hingamispäeva.”

Ma tundsin naise jutus vaimustust. “Mida sa sellega mõtled?” küsisid talt.

“Nad peavad laupäeva, Jumala püha päeva. Pühapäev ei ole Jumala päev, nagu meile on õpetatud, õige päev on hoopis laupäev.”

Tema seletus oli üllatav. Ma ei olnud kunagi tulnud selle peale, et pidada mõnda teist päeva pühapäeva asemel. Kuid mu naine rääkis mulle midagi veel üllatavamalt.

“Ma ühinesin selle kogudusega,” ütles ta. “See on seitsmenda päeva adventistide kogudus. Ma olen kindel, et neil on tõde. Ma loodan, et sa pole pahane, kuna tegin selle otsuse sel ajal, kui sa ära olid, sulle rääkimata.”

“Ei, ma pole pahane,” ütlesid ma. “Ma olen lihtsalt üllatunud. Ma tulen sinuga jumalateenistusele kaasa ja kuulan ise, mida nad õpetavad.” Ma olin väga huvitatud sellest, mida mu naine rääkis. Me olime kaua kuulunud erinevatesse kristlikesse kogudustesse ning tundus, et me ei saa kummaski koos olla. Seepärast tundus täiesti uue kogudusega liitumine olevat hea idee.

Kui ma sel nädalal meie naabrite juures olevas kodukirikus käisin, olin ma kohe – täpselt nagu mu nainegi – veendunud, et see, mida ma kuulen, on tõde. Ma olin kindel, et Jumal räägib minuga ja käsib mul võtta seisukohta tõe poolt, sellepärast otsustasin veel samal päeval, et ühinen adventkogudusega.

Ma hakkasin koos koguduseliikmetega Piiblit uurima ning ristimiseks valmistuma. Pärast ristimist ühinesin lihtliikmetest jutlustajate grupiga. Grupp teiste riikide pastoreid tuli meile õpetama, kuidas efektiivsemalt jutlustajatööd teha. Üks neist pastoritest huvitus eriliselt minust. Ta uuris minu eelneva elu kohta ja ma rääkisin talle, et olin olnud sõdur Sudaanis.

“Nüüd oled sa Kristuse sõdur,” ütles ta. Ma noogutasin. “Mis on sinu eesmärgid edaspidiseks?” küsis pastor. Ma ütlesin talle, et sooviksin saada kõrgharidust, mis oli olnud võimatu sel ajal, kui elasime Sudaanis.

“Miks sa ei õpi teoloogiat?” küsis mees. Ma tahtsin väga õppida, kuid mul polnud kolledži jaoks raha.

Mõne aja pärast sain ma ühel ja samal päeval kaks väga huvitavat meili. Esimene oli pastorilt, keda olin kohanud. Ta ütles, et saatis Ugandas asuvasse Bugema ülikooli

raha, et ma saaksin panna end kirja teoloogiat õppima. Teine kiri oli meretagustelt sõpradelt. Nad kutsusid mind ja mu peret endi juurde elama.

Ma istusin vaikselt, mõeldes nende kahe, minu ees oleva kutse peale. Siis näitasin ma neid naisele.

“Mul on häid uudiseid,” ütlesin ma. “Võib-olla isegi liiga palju häid uudiseid. Meil tuleb langetada tähtis otsus.”

Minu naine luges kirjad läbi ja siis me põlvitasime ja palvetasime. Me palusime, et Jumal näitaks meile oma tahet ning et me oleksime piisavalt targad Tema tahet järgima. Me palvetasime pikalt. Kui me põlvedelt tõusime, vaatasime üksteisele otsa.

“Ma arvan, et kaugele maale minek oleks imetore,” ütles mu naine. “Kuid ma usun, et Jumal soovib, et sa õpiksid Bugemas teoloogiat.”

See ütlemine oli minu naise jaoks väga isetu ja raske. See tähendas, et tema pidi jääma Keeniassa meie lapsi kasvatama ja ülal pidama, sel ajal, kui mina sõidan ära õppima. Ma armastan ja imetlen teda selle ütluse pärast.

Nüüd olen ma Bugema ülikoolis ja olen peaaegu teoloogiaõpingud lõpetanud. Iga päev olen ma saanud rohkem teada Jumala armastusest ja Tema plaanist meie suhtes. Ma lähen tagasi Sudaani internatuuri tegema ning ma loodan tööd saada Lõuna-Sudaani armee kaplanina. Minu õpetajad Bugemas arvavad, et Jumal soovib kasutada minu sõjaväelaseid kogemusi ja kontakte, mõjutamaks sõdurite elu selles keerulises riigis.

Bugema ülikoolis on õppinud paljud Sudaanist pärit pastorid ja teised töölised, kes kõik kavatsevad minna tagasi kodumaale, et külvata Jumala armastuse seemneid viljakasse pinda.

Ma vaatan tagasi oma elule ja mõistan, et Jumal on juhtinud mu teel iga sammu. Ta juhtis meid Sudaanist Nairobi, kus ma õppisin tundma Tema kogudust, kui kuulsime usklikke laulmas ja palvetamas. Teie misjoniannetuste abil rajati see väike grupp, mis juhtis minu ja mu naise Jeesuse juurde. Täna teid ustavuse eest.

Kur Yay on pastor-intern Lõuna-Sudaanis.

28. oktoober 2006

Etiopia

Unistus saab tõelisuseks

Charlotte Ishkanian

Kõik, mida ta soovis, oli võimalus õppida, kuid enne selle unistuse täitumist purunes perekond ja teda tabas suur mure.

Kümneaastane Jemila tõusis ja toetas end käsitsi valmistatud kõpla vastu, millega ta isa maisipõldu umbrohist puhastas. Ta sirutas oma valutavaid lihaseid.

Temani kandusid laste hääled punaselt pinnasteelt, mis tema kodust möödus. Sini-valgetes vormides koolilapsed kiirustasid pärast tunde koju. Jemila soovis, et ta saaks väikses koolis õppida lugema neid raamatuid, mida teised lapsed lugesid. Kuid nende pere tegeles põllundusega ning isa arvas, et lastel, eriti tüdrukutel, pole mingit vajadust õppida.

Jemila oli üks oma isa kahe naise kaheteistkümnest lapsest. Ta teadis, et tema tulevik on juba paika pandud. Ta peab abielluma ja lapsi sünnitama, töötama kõvasti kuni surmani. Ta ohkas, kui mõtles plaanidele, mida isa tema eest juba tegi. Isa

organiseerib tema abiellumise, arvatavasti mõne vanema mehega, kes maksab isale tema eest kariloomadega. Tüdrukud on väärt ainult seda, mida nende töö korda saata suudab, ja mida annab nende abielu nende isadele.

Mõne nädala pärast kutsus isa Jemila tuppä. “Näed, tema see on,” ütles isa Jemila suunas noogutades. Jemila punastas, kui tundis endale võõra mehe silmi.

“Jah,” ütles mees. “Tema sobib küll.”

“Noh,” ohkas isa kergendustundega hääles, “siis on tehing tehtud. Sa võid võtta mu tütre enda juurde, kui kaasavaraga tuled.” Siis, nuukset kuuldes, pöördus isa Jemila poole. “Sa ei pea praegu selle mehega elama hakkama,” selgitas ta. “Ainult oled tema juures nädala või paar. Siis tuled mõneks ajaks enne abiellumist koju.”

Jemila värises. Tema kultuuris ei olnud abielu midagi sellist, mida tüdrukud oleksid igatsenud. See tähendas mehe teenimist, laste sünnitamist ja tihtipeale leseks jäämist ammu enne vananemist.

Kohe, kui isa ja mees olid ruumist lahkunud, pööras Jemila ümber. Ta nägi ema enda taga seismas ja püüdis varjata pisaraid. “Ära nuta, mu laps,” ütles ema. “Ma ei lase sel sulle juhtuda.” Jemila tundis ema sõnades ägedust, mida ta varem harva oli kuulnud.

Samal õhtupoolikul, kui Jemila aias töötas, tuli isa emaga rääkima. Jemila kuulis ema häält, tugevat ja kindlat. Isa hääl tõusis tülks. Jemila kuulis mainitavat oma nime; ta nägi isa vihaselt käsi vehkimas.

“Ma ei lase tal minna,” ütles ema kindlalt. “Ta on liiga noor ning on julm panna ta nii kiiresti võõrale mehele.”

“Kuid ma andsin oma sõna!” ütles isa. “Ei, taha peab minema. Järgmisel nädalal!”

“Ei, ta ei lähe,” ütles ema jälle. Lõpuks marssis isa vihaselt pobisedes oma teise naise majja.

Järgmisel päeval tuli isa tagasi. Ta püüdis veel kord veenda ema, et Jemila saatmine oma tulevase mehe koju oleks nii ema kui Jemila huvides. Kuid ema jäi kindlaks.

“Olgu, ma andsin sulle võimaluse olla mõistlik,” ütles isa. “Ma lahutan sinust – kohe nüüd! Sa ei ole enam minu naine. Ma elan oma teise naisega ja lapsed on ikka minu omad!” Isa trampis majast välja, jättes ema üksi seisma, suu kriipsuks kokku pigistatud. Selles kultuuris oli lahutatud olemine suur häbi.

Isa tõmbas ema maja ja aia ümber piiri. See oli ema maa. Kuid ta võttis kariloomad ja härjad, keda maa kündmiseks kasutati.

Jemila jäi ema majja, sest ta teadis, et isa võib püüda ikkagi teda anda mehele, kelle oli nende koju toonud.

Peagi pärast lahutust kutsus ema Jemila põllult sisse. “Sa pead külast lahkuma,” ütles ta Jemilale. “Sul ei ole ohutu olla siin, kus su isa sind näeb. Mul on sõber, kes elab mõni tunni tee kaugusel asuva linna lähedal koolis. Nad töötavad kristlikus kolledžis. Ma olen kindel, et nad lasevad sul enda juures elada, kui sa aitad majapidamistöödega ja valmistad süüa. Võib-olla saad sa isegi kooli minna. Ma tean, et sa tahad õppida.”

Jemila ei teadnud, kas südame pekslemine tähendas erutust kooli minemise pärast või hoopis hirmu ainsast tuttavast kohast lahkumise ees. Kuid ta teadis, et emal oli õigus. Järgmisel päeva korjas ta oma riided kokku ning ema ja Jemila asusid ema sõbra juurde teele.

Teel Etioopia Adventkolledži ning selle läheduses asuva põhi- ja keskkooli juurde, rääkis ema tütrele oma soovist. “Kui sa abiellud praegu, kannatad sa nii, nagu mina olen kannatanud. Aga kui sa õpid lugema ja kirjutama, on sul võib-olla lootust paremale elule.”

Kui nad kolledži juurde jõudsid, tutvustas ema Jemilat oma sõbrale, kes korraldas nii, et Jemila sai jääda elama kooli lähedal elavate koolitöötajate peresse. “Ülalpidamise eest koristad sa maja ja teed süüa,” ütles naine. “Kui sa tahad koolis käima hakata, saad sa õppemaksu tasumiseks töötada kaks tundi pärast koolitunde.” Jemila noogutas. Ta ei kartnud rasket tööd ja mõte võimalusest lõpuks ometi kooli minna vaimustas teda.

Jemila töötas kõvasti, kuid talle meeldis koolis käia. Ta igatses ema ja oma kodukülla jäänud sõprade järele ning soovis, et saaks sagedamini kodus käia. Kuid ta ei söandanud kodukülla minna, kui isa seal oli.

Koolis hakkas Jemila Jeesusest õppima. Ta oli seda nime varem kuulnud, kuid tal polnud aimugi, kes Jeesus on. Mida enam ta Jeesusest teada sai, seda enam ta Teda armastas. Jeesus oli sõbralik ja lahke laste vastu. Jemila õppis Jeesust armastama. Kui ta emal külas käis, jutustas ta emale Jeesusest lugusid, mida oli õppinud. Jemila rääkis, kui väga Jumal teda armastab. Jemila peab olema ettevaatlik, et ta ei ütleks sõpradele, kus ta õpib, sest isa võib tulla ja sundida teda abielluma.

Hiljuti sai Jemila ristitud. Ta elab ikka pere juures, kellega ta on sõbrunenud, ning jätkab õpinguid. Praegu on ta 14aastane ja viiendas klassis. Tal on veel palju aega kooli lõpetamiseni, kuid ta on otsustanud õppida lõpuni, et ta saaks Jumalat teenida. Jemila on tänulik adventkristlastele, kes kaitsesid teda ja andsid talle kodu.

Jemila soovib, et teised saaksid teada Jumala armastusest ning ta tahab olla ise heaks näiteks Jumala armastusest.

Üleskutse

Etioopa adventkeskkoolis on 1 000 õpilast, kuid neil tuleb jagada klassiruumide kolledžiga. Osa meie kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab muretseda klassiruumide ploki sellele keskkoolile, kus õpib sadu tüdrukuid, kellel on Jemilaga sarnane saatus, noori inimesi, kes saavad teada, et Jumalal on nende elu jaoks plaan ja et nad ei saa Jumalat eirata.

*Charlotte Ishkanian on ajakirja “Mission” toimetaja.
Jemila jätkab õpinguid Etioopia adventkoolis.*

*4. november 2006
Etioopia*

Jumala kaitse all

Zelege Beyeno

Ta pööras Jumalale selja, kuid Jumal ei lasknud kunagi tema käest lahti.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Ühel õhtul tuli minu koju võõras ja ütles: “Ma tuln sulle rääkima, et Jumal on sind vabastanud.” Ning nende sõnadega oli mu elu muutunud.

Ma olin pärit adventperest, kuid mu tõekspidamised ei tähendanud mulle suurt midagi. Kui ma keskkooli lõpetasin, esitasin avalduse tehniku kohale Etioopia maanteeametis. Mind pandi uskuma, et ma saan selle töö. Kuid lõpuks jäeti mind kõrvale ja keegi teine sai töö.

Oletades, et oli toimunud midagi ebaausat, võtsin ma advokaadi ja kaebasin ettevõtte kohtusse. Ma võitsin ning ettevõtte pidi mu tööle võtma. Kuid see oli kibe võit, kuna mind saadeti kaugesse Lääne-Etiopia piirkonda, kus oli raske toitu ja öömaja leida.

Selle ettevõtte heaks töötamine oli tõeline õudusunenägu. Minu tööandja püüdis mind pidevalt heidutada ning ma teadsin, et ta jälgib kõike, mida ma teen, otsides põhjust minu vallandamiseks. Kuid kõik minu tegemised olid aruandes kirjas, nii ei saanud keegi mind eksimises süüdistada. See oli pingeline aeg. Võib-olla püüdis Jumal minu tähelepanu, kuid ma ei kuulanud.

Pärast kahte aastat selle ettevõtte jaoks ääremaal töötamist ja püüdu ise oma probleeme lahendada, sai mul küllalt. Ma võtsin end töölt lahti ja läksin tagasi Addis Abebasse otsima teist tehnikutööd. Seal kohtasin ma üht tüdrukut ja armusin. Tüdruk oli adventperest, sellepärast oli minu pere meie sõprusega igati rahul. Kuid meil oli ühist veel midagi sellist, mida mõistsid ainult vähesed: me mõlemad olime ainult näiliselt adventistid; kumbki meist ei võtnud usku tõsiselt.

Me abiellusime ja meil õnnestus hoida muljet adventkodust, kuid me mõlemad teadsime, et see on vale.

Ma töötasin kõvasti ja mulle lubati mitmeid kordi edutamist, kuid see ei teostunud kunagi. See tegi haiget, kuid ma ei jaganud oma valu kellegagi. Südamelootsin, et Jumal muudab olusid minu heaks. Siis ühel päeval saadeti mind tööreisile Eritreasse, Punase mere ääres asuvasse naaberriiki, et vastu võtta kaupa, mis meie ettevõttele sealsesse sadamasse saabus. Ma olin selle komandeeringu üle õnnelik, sest see oli peaaegu edutamine. Ettevõtte andis sellise ülesande ainult inimestele, keda nad täielikult usaldasid.

Aga kui saabus minu lahkumise päev, tühistas juhtkond minu reisi ilma mingite selgitusteta. Ma olin pahane ja nõudsin komandeeringu ärajätmise põhjust, kuid ülemus ei selgitanud mulle midagi. Ma keesin vihast, kuni sain teada, et sadamat, kuhu saadeti pidi saabuma, oli pommitatud. Kõik sadamas viibinud etiooplased vangistati ja paljud surid lõpuks.

Äkitselt ma mõistsin, et Jumal oli mind hoidnud sellise saatuse eest. Kui ma oleksin lennanud sinna sadamalinna, oleksin ma sattunud rünnaku keskele ning oleksin vangistatud või surma saanud. Kuid minu tänulikkus kestis ainult lühikest aega. Peagi pärast seda ettevõtte reorganiseeriti ja mind koondati. Äkki olin ma töötu, kes pidi perekonda ülal pidama.

Ühel päeval väljas kõndides tundsin ma jalas teravat valutorget. Ma liipasin tagasi majja ja võtsin kinga jalast ära. Ma ei teadnud, mis oli juhtunud, kuid ma otsustasin valu leevendamiseks jalga leotada. Kuid kogu mu jalg hakkas paistetama ning nahk muutus tumedaks.

Ma kannatasin valu kaks päeva, enne kui lõpuks haiglasse läksin. Arstid uurisid mu jalga ning ähmaselt mäletan ma kedagi minu voodi kõrval põlvitamas ja palvetamas. Seejärel tegi arst mürgi väljalaskmiseks minu jalale mitmeid väikseid sisselõikeid. Peagi tundsin end paremini. Ma läksin koju tagasi ja suutsin kepiga kõndida. Kuna mul polnud ikka veel tööd ja ma ei saanud palju kõndida, oli mul küllalt aega, et mõtiskleda oma elu ja probleemide üle. Ma lootsin, et midagi enam ei juhtu.

Siis teatas mu naine, et ootab last. Kuidas me suudame ülal pidada veel üht last, kui ma ei saa isegi töötada? Seejärel tõusis mu naise vererõhk äkitselt liiga kõrgele ning ta viidi kiiresti haiglasse. Meie väike tütar sündis enneaegselt. Ta oli nii pisike ja nõrk, et see murdis mu südame. Ma palvetasin: "Jumal, me ei suuda tema eest hoolitseda. Palun lase tal haiglas surra."

Kuid mu tütar ei surnud. Ta jäi kaheksaks päevaks haiglasse ja siis lubasid arstid ta koju. Meil ei olnud raha ega tööd, meil oli haige laps ning mu naine toibus alles sünnitusest. Siis tundusid asjad päris lootusetud olevat.

Meie elu tundus olevat määratud õnnetu olema ning me ei teadnud, kuidas me toime tuleme. Ma olin valmis alla andma, kui kõik muutus.

Ühel õhtul koputas meie ukse taga võõras mees. Kui ma ukse avasin, ütles ta: “Ma tuln sulle rääkima, et Jumal on sind vabastanud. Vaenlane on su järel käinud ning põhjustanud sulle palju muret ja kannatusi. Kuid täna on Jumal sind vabastanud.” Kui mees jutu lõpetas, pööras ta ümber ja läks ära. Me ei näinud teda enam kunagi.

Kuid asjad hakkasid muutuma. Meie väike haige laps muutus tugevamaks ja oli sellest päevast alates terve. Stress minu elus asendus rahuga. Minu naine sai jälle tugevaks ja mu jalg paranes.

Ma mõistsin, et Jumal valvas meie üle, seepärast otsustasin minna tagasi kirikusse ja võtta oma lapsed kaasa. Nüüd palvetame ja loeme lastega koos Piiblit. Ma näen Jumala õnnistusi meie peres. Kuigi mul ei ole kindlat töökohta, on Jumal andnud mulle piisavalt tööd, nii et meil ei ole toidust puudust. Meil on kõik, mida eluks vaja. Aga kõige olulisem on see, et Jumal muutis mu südame ja elu.

Minu naine läks tagasi oma tööle, kuid seal on vaja ka hingamispäeviti töötada. Ma palvetan, et mõistaks, nagu minagi mõistsin, et meie tugevus on Jumala, mitte iseenda usaldamises. Ma palvetan, et ta lubaks Jumalal muuta oma elu, nii nagu Jumal muutis minu elu. Palun palvetage koos minuga, et mu naine usaldaks Jumala meie eest hoolitsema. Tema suudab seda meist palju paremini.

Ma tänan Jumalat, et Ta ootas kannatlikult 20 aastat, sel ajal, kui ma püüdsin ise kõigege toime tulla. Siis, kui ma mõistsin, et ma ei suuda ise midagi teha, astus Tema armastuses minu juurde ja näitas, et Ta tõesti suudab rahuldada kõik meie vajadused.

Tavaliselt ei saada Jumal meie uksele sõnumiga võõraid, nagu Ta mulle saatis. Meie oleme Jumala sõnumitoojad. Ning misjoniannetused, mida me Jumalale anname, võimaldavad teistel kuulda, et Jumal on nende kaitsja, lohutaja ja alalhoidja. Jagage neid häid sõnumeid, andes ohvrimeelse annetuse maailmamiisjoni heaks.

***Zelege Beyeno** ja tema pere elavad Addis Abebas Etioopias.*

11. november 2006

Etioopia

Teismeline mõrvar

Lomi Kayso

11-aastaselt sunniti Ama abielluma ning saadeti vanglasse mõrva sooritamise pärast.

Ama (nimi muudetud) kasvas üles Etioopia maapiirkonna külas, kus tema pere püüdis kuivast maast elatist hankida ning müüs kitsi, mida nad kasvasid. Elu oli raske ja kõik pidid aitama perekonda toita. Ama tahtis oma küla kooli minna, kuid tema isa keeldus. “Tüdrukutel pole vaja osata lugeda ja kirjutada,” ütles isa. “Lugemine paneb lastele igasuguseid halbu mõtteid pähe.” Ama hõimu tüdrukud abielluvad tavaliselt üsna teismeea alguses. Nende isad valivad mehe ning kas meeldiv või mitte, tüdrukud abielluvad sellega, kelle vanemad on välja valinud, ja siis, kui vanemad ütlevad.

Ühel päeval, kui Ama oli 10aastane, kuulis ta pealt isa vestlust ühe külalisega. Mees ütles: “Ma tean üht meest, kel on teismeline tütar. Ta tahab endale teist naist ning on nõus andma oma tütre sulle naiseks, kui sina annad oma tütre talle. Sellisel juhul ei pea sa pruudiluna maksma. Ainult väike tasu minu töö eest.”

Ama pöördus ja kiirustas aeda. “Niisiis, mina pean abielluma vana mehega, et minu isa saaks endale teise naise!” mõtles Ama, kui ta tõstis kõpla pea kohale ja lõi vastu maad.

Mõne nädala pärast käskis isa Amal end valmis panna tulevasele mehel külla minemiseks. “Sa oled seal külas nädala või paar,” ütles isa. “Siis võid sa tulla tagasi koju. Kui sa oled suurem, peame pulmad ja sa saad tema naiseks.”

Ama tahtis minema joosta ja peitu pugeda, kuid ta teadis, et ei söandaks isa otsust vaidlustada. Järgmisel päeval pani ta väikese pambu oma asjadega eeslivankrisse ja ronis ise isa kõrvale istmele. Seal istus ta tuimalt, kui eesel sörkis mööda muhklikku pinnasteed tulevase mehe kodu poole.

Kui nad kohale jõudsid, tuli kortsus mees vastu külalisi tervitama. Ama ronis eesli vankrist maha ja püüdis mitte näida šokeerituna, kui isa tutvustas teda Gebrele, tema tulevasele abikaasale. Ama võeti majja, samal ajal saatis Gebre oma tütre Ama isa juurde. Ama mõtles: “*Ei tea, kas see teismeline tüdruk on sama hirmunud kui mina?*”

Gebre saatis Ama oma tuppja ja pani ukse kinni. Siis läks ta läheduses asuvasse kõrtsi alkoholist julgust võtma. Kui ta tagasi tuli, tuikus ta maja poole ja kohmitses ukse juures, mille taga ootas värisedes Ama. Kui Gebrel õnnestus viimaks sisse saada, tuli ta Ama poole ja üritas teda kinni võtta. Kuid Ama võitles end vabaks ja jooksis uksest välja. Ta jooksus teed pidi oma onu koju.

“Palun, onu,” anus Ama, “luba mul sinu juurde jääda.” Ama onu lubas tal sisse tulla, sest nad polnud rahul sellega, et isa oli noore tüdruku nii vanale mehele lubanud. Ama jäi kurnatult magama, kuna sugulased arutasid, mida edasi teha. Järgmisel hommikul viisid nad ta tagasi isa juurde.

Aga kui isa Amat nägi, sai ta vihaseks. “Miks sa ära jooksid!” karjus ta. “Mine kohe vankrisse!” Isa sõidutas Ama tagasi Gebre koju.

“Nüüd jää siia!” käskis ta.

Gebre pani Ama majja luku taha, aga kui ta sel õhtul tuli, võitles Ama end jälle vabaks ja põgenes. Ja veel kord toodi ta tagasi. Seekord Gebre peksis Amat enne ööseks tuppja luku taha panemist.

Ama lubati järgmisel päeval aeda appi tööle. Kui ta oli kindel, et keegi ei näe, jooksis ta jälle minema. Kuid ta varjas end puude taha ja põldudel. Ta jooksis kogu päeva õhtuni, kuni jõudis oma tädi juurde. Seal leidis ta ohutu pelgupaiga.

Aga lõpuks sai isa teada, kus Ama on, ja tuli talle järele. “Sa põhjustad liiga palju probleeme!” karjus isa. “Sinu pärast läks minu uus naine oma isa juurde tagasi! Homme lähed tagasi oma mehe juurde!”

Teel koju mõtles Ama, mida teha. Kuidas ta saaks elada sellise vana mehega, kes joob ja peksab teda? Surm oleks parem kui orjus mehe heaks, keda ta ei salli. Teel sõites tegi Ama plaani. Ta hiilib välja, kui vanemad magavad, ja poob end üles. Siis vabaneks ta tülikast abielust.

Sel ööl lamas Ama oma magamistalil ja kuulatas ühtlast hingamist, mis teatas, et kõik magavad. Ta hiilis kikivarvul eesukse juurde ja sirutas käe kõie järele, millega enda elu lõpetada. Ta käsi puudutas kirvevart, mis toetus seina najale. “*Kui ma löön oma isale vastu pead,*” arutles ta, “*siis ei saa ta mulle järele tulla.*” Ta haaras kirvevarrest ja astus isa tuppja. Ta tõstis kirve pea kohale ja laskis selle suure mütsatusega alla.

Siis pööras ta ümber, haaras köie ja jooksis uksest välja, kuuldes ema karjumas. Ta kihutas läheduses asuvasse metsa, kus lootis enda elu lõpetada. Aga enne kui ta sai köie oksa ümber siduda, leidis ema ta üles. “*Ma ei saa isegi end tappa!*” mõtles Ama vihaselt.

Kui Ama koju jõudis, sai ta teada, et isa on surnud. “*Ma tapsin oma isa?*” Õudus haaras teda.

Kui politsei Ama ema küsitles, ütles naine neile, et Gebre oli isa peale vihane ning võis ta tappa. Politsei vahistas mehe Ama isa mõrva pärast. Aga kuigi Ama vihkas meest, ei tahtnud ta lasta mehel tema kuriteo pärast vangi minna. Ama läks politseisse ja tunnistas mõrva üles.

Amale mõisteti kolmeaastane vanglakaristus. Pärast osa karistuse kandmist lubati tal kooli astuda. Ama eluunistuse – õppimisvõimaluse – täitumiseks oli vaja isa surma.

Amal läks koolis hästi ja kui ta 15aastaselt vanglast välja sai, saatis riik ta adventinternaatkooli, kus ta oleks järelevalve all. Ta kohtus teiste teismeliste tüdrukutega, kes olid just õppimist alustanud. Koolist sai talle pelgupaik karmis maailmas.

Ama õppis kiiresti. Tema lemmikõppeaineks sai religioon, kus ta sai teada, et Jumal armastab teda ning saatis oma poja Jeesuse Kristuse surema, et temal võiks olla täisväärtuslik ja õnnelik elu. Ama tahtis Jumala armastusest rääkida ka emale, keda ta ei olnud neli aastat näinud. Lõpuks anti talle luba ema külastada.

Ama leidis oma ema haige ja töövõimetuna. Ama rääkis talle Jumala armastusest ja kutsus teda endaga kaasa kooli ja õpetajaga Piiblit uurima. Ema ei saanud jääda nii kauaks, et ta oleks ristitud saanud, kuid Ama tegi selle otsustava sammu. Talle meeldib teistele Jumala armastusest rääkida.

Palvetage Ama eest, kel on iga päev probleeme kooli ja Jumalale ustavaks jäämisega. Palvetage, et Ama ema leiaks rahu Jeesuses nagu Amagi. Ja palvetage, et Etioopia elanikud pöörduksid Päästja poole.

Lomi Kayso on adventkooli õpilane Etioopias.

18. november 2006

Keenia

Tänavalapsest saab Jumala käskjalg

N. Willy Gachamba

Ohtlik kurjategija kohtas võrdset vastast, kui ta püüdis varastada tüdrukult, kes keeldus kartmast.

Patrick ja tema kamp nägid kolme tüdrukut teed ületamas ja linna pargi õhtuvarjudesse sisenevat. Patrick noogutas oma sõpradele ja nad asusid kolmekesi teele. Tüdrukud kõndisid rajal ja mõne minuti pärast tõkestas kolm noormeest neil tee. “Istuge maha!” ütles Patrick ähvardava häälega.

Tüdrukud kõhklesid, kuni nägid Patricku relva. Siis kuuletusid nad kiiresti. “Andke mulle raha ja kõik väärtuslik,” nõudis ta. Patrick ja tema sõbrad olid kogunud vargad, kalgid ja ohtlikud.

Kask tüdrukut kuuletusid, kuid kolmas keeldus oma kott Patrickule andmast.

“Ma veel õpetan sind!” ütles Patrick, kui ta tüdruku püsti rapsas ja minema lohistas. Ta vedas tüdruku pimedasse ruumi ja viskas ta põrandale. “Sa ei lähe kuskile enne, kui ma olen nõus sind lubama,” irvitas ta. “Ja mul pole kuhugi kiiret.”

Neiu ei ilmutanud hirmu tundemärke, kuigi ta teadis, et oli hädas. “Minu Jumal kaitseb mind,” ütles ta. Ta pakkus Patrickule toitu, mis tal kaasas oli. Kui Patrick neiuult toidu võttis, küsis neiu: “Kas sa tahad, et ma teeksin söögipalve?”

Nõrkusehetkel Patrick noogutas ja tüdruk hakkas palvetama. Kui neiu palvetas, tundis Patrick end muutuvat nõrgaks, enam ei olnud ta kõva kutt, kes türanniseeris naisi ja lapsi ning võttis, mida soovis. Äkitselt tundis ta hirmu.

“Pa-palun va-vabandust,” kogeles Patrick. “Sa võid minna. Palun, anna mulle andeks.”

“Ma olen sulle juba andestanud,” vastas tüdruk. “Ja ka Jumal on andestanud. Kas sa saadaksid mind mu auto juurde?”

Jõmm Patrick andis neiuale käekoti ja kella ning isegi raha tagasi. “Jumal armastab sind,” ütles neiu. “Ja kui sa lubad, tulen ma tagasi ja räägin sulle rohkem Jumalast.”

Patrick noogutas jällegi. Siis astus ta ruumist välja ja saatis tüdruku autoni.

Mõne päeva pärast tuli sama tüdruk sinna tagasi, leidis Patricku ja hakkas talle Jumalast rääkima. “Mulle meeldiks, kui sa minuga koos kirikusse tuleksid,” ütles tüdruk. Ja Patrick oli nõus. Neiu võttis Patricku kirikusse kaasa ja istus tema kõrval, kui pastor jutlustas andestusest. Patrick kuulas hoolikalt, kui pastor pakkus lahendust tema kuritegelikule elule.

Patrick oli kaheksast lapsest vanim. Tema isa töötas, kui oli kaine, kuid enamuse ajast oli ta purjus. Patrick vihkas isa, eriti siis, kui isa emaga vägivallatses. Nii pea kui võimalik, jättis Patrick kooli pooleli ja läks Nairobi elama. Ta leidis tööd, kuid teenitud raha piisas vaevu toidu ostmiseks. Kui Patrick kohtus noormeestega, kes pakkusid talle abi raha saamisel, oli ta nõus.

Patricku uued sõbrad tutvustasid talle kuritegelikku elu. Ta õppis varastama ja varastatud asju müüma. Ta arvas, et oli leidnud hea elu, kuni ta vahistati ja pandi kuueks kuuks vangi.

Kuid vangla ei muutnud teda paremaks. Selle asemel õppis Patrick, kuidas mitte vahele jääda, kuidas enda eest seista, kuidas olla kõva mees. Kui Patrick vabastati, oli ta kindel, et seekord ta enam vahele ei jää.

Ta hakkas jälle varastama. Osa ebaausalt saadud rahast kasutas ta meeli nüristavate narkootikumide ostmiseks. Peagi müüs ta ka ise narkootikume. Aja jooksul jäi Patrick siiski politseile vahele ning saadeti kaheks aastaks vangi. Seal jätkus tema haridustee kuritegevuse vallas.

Kui Patrick teist korda vanglast välja sai, siis ta abiellus. Kuid üsna pea pöördus ta kuritegelikule teele tagasi. Ühel ööl murdis ta sisse ühte autosse ning vihased inimesed peksid ta enne politseile üle andmist läbi. Patrick oli jällegi trellide taga. Kui Patrick kolmandat korda vabanes, leidis ta, et tema naine elas teise mehe juures. Patrickul polnud millegi nimel elada, välja arvatud kuritegevus.

Patrick ühines mõnede teiste kurjategijatega ja koos hakkasid nad süütuid inimesi röövima. Siis ühel õhtul röövivis Patrick koos sõpradega pargis noori naisi ning üks neist oli nii kangekaelne, et keeldus kartmast, vaid rääkis talle hoopis Jeesusest.

Patrick ei olnud kunagi eriti Jumalast teadnud, aga kui ta kuulas pastori jutlust andestusest, hakkas ta lootma, et Jumal suudab tema elu muuta. Ta hakkas käima igal pühapäeval kirikus; ta uuris koos pastoriga Piiblit.

Kuid Patrick leidis, et muutuda ja halbadest harjumustest loobuda oli palju raskem, kui ta kujutlenud oli. Tihtipeale tundis ta, et koguduseliikmed vaatavad

temale ülalt alla tema mineviku pärast. Et nendega võrdseks saada, hakkas ta neilt varastama. Üsna pea triivis ta tagasi vanade kommete juurde.

Siis ühel päeval Nairobi suurimas pargis jalutades märkas Patrick suurt rahvahulka kedagi kuulamas. Ta pugest inimeste vahelt läbi, et näha, mis toimub, ning kuulis pastorit rääkimas Ilmutusraamatu prohvetikuulutustest. Patrick ei olnud neid prohvetikuulutusi varem kuulnud, seepärast jäi ta kuulama. Miski pastori jutus köitis tema tähelepanu ja puudutas südant. Patrick andis oma elu Jumalale – seekord lõplikult.

Pastor kutsus kuulajaid endaga hingamispäeval – laupäeval – kirikusse jumalateenistusele. Patrick otsustas minna. Ta leidis adventkiriku ja läks, tal ei tekkinud küsimust, et see ei olnud päev, mida enamik kristlasi pühitses. Adventkoguduse liikmed võtsid ta endi hulka vastu nagu venna.

Patrick käis edasi adventusklike jumalateenistustel. Ta leidis midagi, millest ei soovinud enam loobuda – lootuse, armastuse ja andestuse. Ta palus ettevalmistust ristimiseks ning mõne kuu pärast saigi ta adventkogudusse ristitud.

Patrickul oli vaja tööd, sest ta oli oma kuritegeliku elu maha jätnud. Pastor soovitas tal hakata kirjandusevangelistiks. Patrick hakkas rääkima Jumala tõdedest inimestele, kellega kohtus.

Kuid Patrick ei olnud unustanud seda kangekaelset neiut, kes oli kalletungi pööranud võimaluseks oma Issandast tunnistada. Patrick läks neiule külla. “Sina kutsusid mind oma kirikusse. Nüüd on minu kord kutsuda sind endaga koos kirikusse,” ütles Patrick. Ta kutsus neiut järgmisel hingamispäeva adventkirikusse ja neiu tuli rõõmuga. Ta oli veendunud, et Jumal juhib teda suurema tõe juurde, kui ta seni teadnud oli. Mõne kuu pärast ühines neiu adventkogudusega.

Kaks päeva pargis – esimene vargana, teine tööotsijana – muutsid Patricku elu igaveseks. Praegu räägib see endine vang, varas ja röövel Jumala armastuse sõnumit kõigile, kes on nõus kuulama. Ta jutustab inimestele, et ei ole kedagi, kes oleks patustanud nii palju, et Jumal ei andesta talle. Ta teab seda omast kogemusest, sest Jumal vabastas ta.

Meie misjoniannetustest saab vahendeid evangeelsete seeriade pidamiseks, mis toovad igal aastal tuhandeid Jeesuse jalgade ette. Suur tänu teie igapäevaste ustavate annetuste eest.

*N. Willy Gachamba on Kesk-Aafrika Idadivisjoni ametliku häälekandja “East African Herald” reporter.
Patrick Irungu on kirjandusevangelist Nairobi Keenias.*

25. november 2006
Keenia

Imepäraselt loodud

Daisy Osoga

Noor neiu kaotas õnnetuses käe, kuid leidis tähendusrikka elu Jeesuses.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel noorel naisterahval ette kanda.]

Ma olin väga aktiivne 12aastane. Ma elan Lääne-Keenias ning meie kodus tegid kõik rasket tööd pere ülalpidamiseks. Kuid meil oli ka võimalust mängida ning mulle meeldis joosta ja puude otsas ronida.

Ühel pärastlõunal läksime sõpradega emade jaoks küttepuid korjama. Tavaliselt korjasime maast kuivanud materjali, kuid seekord nägin üht kuivanud oksa kõrgel puu otsas. Ma otsustasin ronida puu otsa, murda oksa lahti ja viia koju emale. Puu otsa ronimine oli kerge, kuid oks oli kinni ja selle vabaks saamine ei olnud nii kerge, nagu olin arvanud. Oks oli suurem, kui olin maapinnal olles arvestanud. Mu sõbrad soovitasid mul puu otsast alla tulla, kuid kui ma juba kord seal üleval olin, otsustasin ma kindlalt selle oksa kätte saada ja koju emale viia.

Ma nõjatusin puutüvest eemale ja surusin oma raskuse kuivanud oksa vastu, et see alla lükata. Äkitselt oks murdus suure praksuga ja kukkus maha. Ma kaotasin tasakaalu ja kukkusin samuti maha.

Ma kaotasin teadvuse. Kui ma silmad avasin, lamasin ma maas ja vaatasin sõpradele otsa. Nad nutsid. Ma püüdsin püsti tõusta, kuid terav valu torkas mu käsivarde ja õlga, nii et ma karjatasin ja kukkusin maha tagasi.

Üks läheduses töötav mees kuulis karjumist ja jooksis vaatama, mis juhtus. Siis jooksis ta abi järele ja mõned inimesed tulid ning kandsid mind lähima traditsioonilise ravitseja juurde.

Meie külas ei olnud meditsiinasutust, seega oli meie ainus lootus külaarstid. Need olid inimesed, kes kasutasid haiguste ravimiseks ravimtaimi ning sidusid murdunud luud puuoksi ja riideribasid kasutades kokku. Külaarst vaatas mu kätt, ning nähes suurt verejooksu, ütles ta, et ei saa meid aidata. Täiskasvanud kandsid mind teise külaarsti juurde. Iga jõnksatus pani mind valust karjatama.

Keegi oli rääkinud juhtunust minu vanematele ning me saime teise külaarsti juures kokku. Ma pidin küll kole välja nägema, sest ema hakkas mind nähes hüsteeriliselt nutma. Ka teine külaarst ütles, et ei saa mind aidata ning soovitas vanematel mind piirkonna haiglasse viia.

Haiglasse oli pikk tee, kuid mu vanemad ja sõbrad kandsid mind sinna. Haigla õde nägi, et minu käeluu on murdunud. Ta ütles mu vanematele: “Me ei tegele siin murdunud luudega. Viige ta külaarsti juurde. Tema saab käe õigeaks tõmmata ja lahastada.”

“Kuid külaarst saatis meid siia,” ütles mu isa. “Nad ei saa teda aidata.”

Arsti kutsumise asemel käskis õde mu vanematel mind läheduses elava külaarsti juurde viia. Inimesed, kes mind kanda aitasid, tõstsid ajutise kandraami üles ja suundusid kolmanda külaarsti kodu poole.

See külaarst vaatas mu käe üle ja oli nõus murdunud luud kokku sättima. Ma karjusin, kui ta tõmbas mu murdunud kätt luude õigeaks sättimiseks. Siis pani ta käe ümber mõned kepid luude paigal hoidmiseks, sidus riideribadega kinni ja käskis vanematel mind kahe päeva pärast tagasi tuua.

Me läksime koju ja ma püüdsin magada, kuid valu käes oli talumatu. Ma sain ainult küljel lamada ja nutta. Kahe päeva pärast läksime külaarsti juurde tagasi. Ema rääkis arstile, et valu on hullemaks läinud ning ulatub kaelast käe otsani. Arst uuris kätt ja nägi, et see on paistes ja põletikus. “Murdunud luude paranemiseks on vaja aega,” ütles ta. “Tulge kahe nädala pärast tagasi.”

Me kõmpisime koju tagasi, kuid valu ei andnud järele. Ma ei saanud öösel magada ega päeva kooli minna või ema aidata. Ainus asi, millele ma mõelda suutsin, oli soov, et valu kaoks.

Kui kaks nädalat olid lõpuks möödas, läksime külaarsti juurde tagasi. Aga kui ta mu kätt vaatas, oli kõigile selge, et see oli ohtlikult põletikus. Gangreen oli käes ning mu ema mõistis, et kui ma ei saa kiiresti õiget meditsiinilist abi, siis ei jää ma elama.

Mu vanemad mõistsid, et peavad mu kohe haiglasse toimetama. Me läksime koju ja panime asjad pikaks teekonnaks valmis. Siis tuli üks peretuttav ja sai teada, mis oli juhtunud. Ta soovitas mu vanematel mind piirkonna haigla asemel viia Kendu adventhaiglasse, kuna adventhaiglas on välismaal õppinud arstid. Me tänasime teda ja asusime Kendu haigla poole teele.

Kui me adventhaiglasse jõudsime, opereeris arst mind kohe. Minu kätt päästa ei olnud kuidagi võimlaik, kuid nad said päästa mu elu. Esimest korda peaaegu kolme nädala jooksul sain ma magada.

Kui ma tundsin end piisavalt hästi, sain ma füsioteraapiat. Minu vanemad on põlluharijad ning nad muretsesid, kuidas suudavad haiglaarve tasuda. Kuid haigla külalisarst korraldas nii, et ADRA (Adventkoguduse Arengu ja Katastroofiabi Organisatsioon) tasus minu arve.

Kui mind haiglast välja kirjutati, saatis ADRA mind taastusravi keskusesse, kus ma õppisin vasaku käega kirjutama ja tegema neid asju, mida Aafrika tüdruku tegema peavad, näiteks aedvilju lõikama ja vett kandma. Ma õppisin jälle mängima ja õmblusmasinat kasutama.

Kui mu taastusravi oli lõppenud, maksis taastusravi keskus minu õppemaksu, nii et ma sain edasi koolis käia. "Sul on ametit vaja," ütlesid nad. "Sa ei saa ühe käega põllutööd teha." Ma olin hea meelega nõus õppima, sest mulle meeldis koolis.

Ma lõpetasin keskkooli ja olin valmis kolledžisse minema. Ma tegin läbi õpetajakoolituse ja olen nüüd algklasside õpetaja.

Jumal tõi minu õnnetusse head. Armastavad arstid ja õed Kendu adventhaiglas näitasid mulle Jumala armastust ning abi, mida sain ADRA-lt, aitas mul valmistuda tähendusrikkaks ja täisväärtuslikuks eluks, mida kasutada teiste teenimiseks. Jumal on andnud mulle rohkem kui ainult töö; Ta on kutsunud mind oma tööle orbude õpetajana.

See võib kõlada veidralt, kuid ma tänan Jumalat selle käega juhtunud õnnetuse eest, sest Jumal andis mulle parema alu. Ma tean, et ükskõik, kuidas ma välja näen, olen ma imepäraselt loodud, sest ma olen Jumala loodud.

Ma olen tänulik Kendu adventhaigla personalile, kes päästsid mu elu. Nüüd saame anda tagasi haiglale, mis annab ümbruskonnale nii palju. Osa meie kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest selle aasta detsembris aitab ehitada kirurgiaosakonna ja operatsioonitoa, et teenida paremini Lääne-Keenia elanikke. Palun teil aidata seda teenistust, valmistudes andma selle kvartali kolmeteistkümnendal hingamispäeval heldeid annetusi.

Daisy Osoga on 23aastane. Ta elab Kendu Bay's Keenias ja on esimese klassi õpetaja.

2. detsember 2006

Keenia

Pimedusest välja

Yusuf ja Martha

Poiss leiab huvitava raamatu, mis muudab tema elu; isa ajab ta kodust ära ja jälitab teda aastaid.

[Paluge see mina-vormis Keenia evangelistide lugu ühel paaril ette kanda.]

Yusuf: Minu nimi on Yusuf. Ma elan Keenias. Minu isal on neli naist ning mul on palju vendi ja õdesid. Me olime rangelt religioossed, kuid mitte kristlased.

Algkoolis leidsin ma raamatu, mille pealkiri oli *“The Good News”* (“Head sõnumid”). Ma arvasin, et see on juturaamat ning hakkasin lugema. See oli huvitav, eriti see osa, kus räägiti maailma lõpust. Mul polnud aimugi, et see raamat oli Piibel. Kui mu isa seda oleks teadnud, ei oleks ta seda raamatut iial mulle lubanud.

Ühel päeval näitas mu nõbu raamatut, mille pealkiri oli “Suur võitlus” ja mille oli kirjutanud üks naine nimega Ellen G. White. Ma lugesin seda ja mõistsin, et see rääkis samuti maailma lõpust nagu Piibelgi. Ma lugesin ka hingamispäevast. Ma ei teadnud küll, mis on hingamispäev, kuid ma sain aru, et see on oluline. Ma mõtlesin, kas meie linnas on keegi, kes teab sellest hingamispäevast.

Ma sain teada, et üks vana mees pühitseb laupäeva, mis ongi hingamispäev. Järgmisel laupäeval viis üks mu sõber mind selle mehega kohtuma. Ma pidin olema ettevaatlik, et isa mu tegudest teada ei saaks, muidu ta karistaks mind. Me pidasime sel hingamispäeval selle vana mehe kodus jumalateenistust. See oli suurepärane!

Järgmisel nädalal kutsusin ma kaasa oma õe, sest ka tema tahtis Jumalast kuulda. Aga kuidagi sai meie isa teada, kus me käisime, ning koju tagasi jõudes saime korralikult karistada. Me jooksimet tema eest maisipõllule peitu.

Järgmisel päeva tahtsin jälle selle mehe juurde minna, kuid mu vennad kutsusid mind tööle. Üks hääl mu südames ütles: “Täna on Jumala hingamispäev.” Nii jäin ma vendadest maha, lootes kuidagi minema hiilida.

Kuid mu isa oli muutunud kahtlustavaks ja kui ma majast välja astusin, tuli ta mulle mõõgaga vastu. Ta ütles: “Parem kaotada üks kui mitu.” Mis pidi tähendama, et ta kaotab pigem ühe lapse surma läbi, kui kõik lapsed ketserlikule usule. Ta viibutas mõõka minu kaela poole, kuid ma põikasin löögist kõrvale.

Ma jooksin ära, kuid isa ajas mind kuni kristlasest mehe majani taga. Ta jäi väljas seisma ja karjus mulle: “Kui sa veel kunagi koju tuled, siis maapan su.”

Pärast jumalateenistust läksin oma õe koju. Ma sain jääda mitmete pereliikmete juurde, ilma et isa tarvitsenuks mind näha. Ma teadsin, et kui ta näeb mind, siis ta mu tapab.

Ma jäin oma õemehe juurde, kes oli kristlane, ning jätkasin õpinguid. Kuid meil ei olnud raha õppemaksu tasumiseks ja nii ei saanud ma pärast keskkooli edasi õppida. Seetõttu läksin pealinna Nairobiisse ja töötasin õppimise ajal pangas. Seal kohtusin ma Marthaga.

Martha: Ma elasin oma onu, protestantliku kiriku pastori juures, olin aktiivne tema kirikus ja kooli kristlike õpilaste juht.

Ma kohtasin Yusufi, me armusime ja soovisime abielluda. Minu pere oli nõus, kuid Yusufi isa ei oleks kunagi heaks kiitnud Yusufi abielu kristlasega. Me püüdsime teda ninapidi vedada, kuid see tegi asja hullemaks.

Yusuf: Mind häiris isa viha ja ma läksin adventkoguduse vanema juurde. Ma rääkisin talle meie probleemidest ja küsisin nõu, mida teha. Ta pakkus, et õpetab meile Piiblit ja me olime nõus. Sel ajal hakkas Martha kirikus käima. Teda ristiti enne mind. Seejärel ristiti mind, kui ma lõpuks hingamispäevaprobleemid lahendasin.

Me abiellusime ja ostisime elamiseks väikese talu. Ma töötasin ikka veel pangas ja võtsin laenu talu eest maksmiseks. Kuid mu isa jälitas mind ja sundis meid meie kodust lahkuma. Ta müüs maa maha, jättes meid kõigest ilma. Siis ostsin pisut maad linna, kuid mu isa läks pankka, kus ma töötasin, ja käskis direktoril mind vallandada. Meie kultuuri iseärasuste tõttu direktor vallandaski mind ja võttis maatüki ära. Mul ei

olnud tööd, kodu ega raha, ainult kaks last! Ma teadsin, et meil tuleb siit kandist ära minna, muidu mu isa hävitab meid.

Martha: Asjad olid tõesti halvad. Minu vanemad soovitasid Yusufil minna ühte teise linna, kus isa teda ei leiaks, ja otsida seal tööd. Siis saame meie lastega tema juurde minna. Me olime lahus aasta aega, enne kui kokku saime. See pani meie usu proovile, kuid lõpuks Jumal taasühendas meid, eemal minu äia mõjust.

Yusuf: Kuid meie rahu ei kestnud kaua. Minu isa leidis meid jälle ja tuli meile raskusi tegema. Ma kaotasin jälle tema pärast töö, kuid Jumal andis mulle teise töö ühes väikeses eemalasuvas linnas. Jällegi olime Martha ja mina lahus.

Siis leidis mu isa mind jälle üles. Aga Jumal mõjutas mind teda sõbrana kohtlema. Me vestlesime. Ma võtsin isa püha raamatu ja näitasin talle asju, mis seal kirjas olid, mida ka mina usun ja praktiseerin. Vähehaaval tunnistas isa, et ma ei ole ketser.

Viimaks olin ma lepitatud oma isaga, kes oli nii palju raskusi põhjustanud. Aja jooksul said mõned mu vendadest kristlasteks ning me püüame neid juhtida uue tõe juurde, nii nagu Jumal meid juhtis. Minu isa ei ole kristlane, kuid kõik tema naised on.

Martha: Jumal on andnud mulle evangelisti töö minu abikaasa lapsepõlveusku inimeste keskel. Ma käin neil külas, palvetan koos nendega ja suunan neid usaldama Jeesust kui oma Päästjat. Probleeme on, kuid Jumal õnnistab neid kalleid inimesi.

Yusuf: Jumal on kutsunud Martha erilise tööle linnas, kuid raske on lahus olla. Palun palvetage meie pärast, et Jumal lubaks meil koos Tema heaks töötada.

Me tunneme vastutust inimeste pärast, keda Martha Kristuse juurde toob. Mõned on vaesed, teised on usu pärast perest eemale aetud. Mõnikord kristlased ei usalda neid vastpöördunuid, arvates, et nad tulevad kirikusse pelgalt toidu ja raha pärast. Sellepärast pöörduvad need inimesed Martha poole abi pärast. Talle ei maksta evangeeliumitöö eest ning minu väike palk toidab meid vaevu. Kuid me püüame julgustada inimesi mitte alla andma, vaid uskuma.

Martha: Paljud tulevad Kristuse juurde sellepärast, mida Jeesus on nende heaks teinud. Palvetage nende uute vendade ja õdede pärast, kes riskivad Jumalat järgides kõigega. Palvetage adventpastorite pärast, kes riskivad nende vastpöördunute ristimisega ja kristlaste pärast, kes need vastpöördunud endi ridadesse vastu võtavad.

Yusuf: Jumal on pannud meie südamesse mure nende inimeste pärast, kes ei tunne Päästjat Jeesust. Me peame olema ustavad kutsele, mille Jumal on meile esitanud. Jeesus tuleb varsti; me peame tegema rohkem, et tuua inimesi Kristuse juurde.

Yusuf ja Martha töötavad Kristuse heaks Lõuna-Keenias.

9. detsember 2006

Keenia

Võidu saladused

Nathan Oirere

Lihne 15minutiline raadiosaade muutis Keenias sadu elusid.

[Paluge järgnev lugu neljal inimesel ette kanda.]

Jutustaja: Raadio "The Voice of Prophecy" saateid on võimalik kuulata peaaegu kõigis riikides. Keenia riigiraadios annab see raadiojaam kord nädalas eetrisse

15minutilist saadet “*Secrets of Victory*” (“Võidu saladused”). Kuigi saateaeg on lühike, on saate mõju tohutu.

Seda raadiosaadet kuulavad inimesed kogu riigis, mõned linnakodudes, teised maapiirkonna külates, kus nad kogunevad laenatud raadio ümber kuulama. Raadiojaam saab iga päev kirju, kus tänatakse kogudust selle saate eest. Paljud inimesed soovivad Piibli õpptükke. Neile saadetakse piiblikursust “*Discover Bible*” (“Avasta Piibel”) ja tutvustatakse kohalikku adventkogudust.

Mõned saabunud kirjad on lood kellegi Jumala otsingutest. Siin on kolm lugu kuulajatelt, kes leidsid tõe saate “*Secrets of Victory*” kaudu.

Esimene reporter: Willie kuulis saatest “*Secrets of Victory*” ja piiblikursusest “*Discover Bible*” sõbralt. “Ma ei ole õnnelik,” ütles Willie oma sõbrale. “Ma olen käinud väiksest peale igal pühapäeval kirikus. Ma õppisin teoloogiat ja olen nüüd oma koguduse juht. Kuid ma ei ole rahul. Ma tunnen kuidagi, et Jumalas peab olema rohkem, kui ma mõistan. Ma käin ka teistes kirikutes, kuid tundub, et ma ei suuda leida religiooni sügavamast tähendusest, lähedasemat suhet Jumalaga.”

Willie sõber naeratas. Ta teadis, mida Williel vaja oli ning rääkis talle raadiosaatest “*Secrets of Victory*” ja piiblikursusest “*Discover Bible*”, millest ta võiks osa võtta. Willie hakkas igal nädalal saadet kuulama ja piiblikursuse õppetükke tegema. Kui ta sai teada hingamispäeva tõest, tundis ta, et leidis puuduvat. Esimest korda elus tundis ta end tõeliselt õnnelikuna. Willie hakkas igal hingamispäeval kohalikus adventkirikus käima.

Mõne nädala pärast sai Willie tänaval kõndides autolt löögi. Ta sai tõsiselt vigane ning oli kolm kuud haiglas. Mõned sõbrad tema endisest kirikust tulid teda haiglasse vaatama. Üks sõpradest ütles: “Willie, ma arvan, et Jumal püüab anda sulle õppetundi. Jumalale ei meeldi, et sa perekonna kirikust lahkusid.”

Willie kuulas vaikselt, kuid ta ei kavatsenud endisesse kirikusse tagasi minna. Ta teadis, et Jumal juhtis teda Piibli uurimisel tõdede juurde, millest ta varem ei teadnud. Kui pere teda haiglasse vaatama tuli, küsisid nad, miks ta enam kirikus ei käi. Willie üritas selgitada, et ta otsustas käia seitsmenda päeva adventistide kirikus, sest Jumal juhtis teda lähedasemasse osadusse. Willie seletas, et kui ta on piisavalt terve, laseb ta end ristida adventkogudusse, kus pühitsetakse tõelist hingamispäeva.

Kui Willie haiglast välja sai, pidas ta Jumalale antud lubadust ja palus ristimist. Ta läks oma töökohale tagasi ja rääkis ülemusele, et ta ei tööta enam laupäeviti, kuna mõistis, et laupäev on tõeline Jumala hingamispäev ja ta peab Jumalale kuuletuma. Ülemus vallandas ta samal päeval.

Siis jäi tema 4aastane tütar äkki raskelt haigeks. Ta kaotas teadvuse ega reageerinud kaks päeva. Willie ja tema pere palvetasid tuliselt. Kuid keegi Willie vanadest sõpradest soovitas tal tagasi endisesse kirikusse minna. “Jumal püüab anda sulle õpetust,” ütlesid nad sõbralikult. “Kõik need hädad tulevad sellest, et sa kirikust lahkusid. Mine nüüd tagasi, enne kui on hilja.” Kuid Willie jäi kindlaks oma uuele usule ja tema tütar sai terveks.

Willie tunnistas oma usust naisele ja teistele pereliikmetele. Ta kavatseb hakata täiskohaga evangelistiks ning anda piiblitunde teistele Jumala tutvustamiseks. Kõik see tuli 15minutilise raadiosaate tõttu.

Teine reporter: Cornelius avastas saate “*Secrets of Victory*”, kui ta ühel päeval raadiot kuulas. Ta kuulis esinejat rääkimas Jumala plaanist meie elus, see huvitas teda ning ta hakkas kuulama.

Cornelius oli enda rajatud koguduse pastor. Ta oli olnud pastor juba üle 10 aasta ning pidanud palju jutlusi, kuid need asjad, mida ta radiost kuulis, olid seni kuuldust täiesti erinevad. Kui esineja kutsus kuulajaid üles tasuta piibliuurimisvihikuid küsima,

kirjutas Cornelius, et neid saada. Peagi uuris Cornelius piiblikursuse “*Discover Bible*” õppevihikuid.

Ühel päeval kohtus Cornelius turul Jacksoni-nimelise mehega. Cornelius ja Jackson olid üles kasvanud samas külas. Cornelius rääkis talle piibliuurimisvihikutest ja raadiosaatest, mida ta kuulas.

“Ma töötan raadiojaama “*Voice of Prophecy*” heaks,” ütles Jackson. “Nemad toodavad saadet “*Secrets of Victory*”.”

“Ma teen nende piiblikursust,” ütles Cornelius. “Kas sa aitaksid mind mõne õpptüki juures?”

Jackson oli hea meelega valmis sõpra aitama. Kaks meest õppisid koos õppetükke ja Jackson vastas Corneliuse küsimustele.

Cornelius oli hämmastunud, kui avastas tõe hingamispäeva kohta. Ta mõistis, et hingamispäeva ei olnud lihtsalt vana seadus, vaid päev, mida pühitses Jeesus, kes puhkas sel päeval hauas. Ta otsustas koheselt hakata hingamispäeva pühitsema ja rääkis oma koguduse liikmetele leitud tõest. Cornelius ei ole kunagi millegi üle nii vaimustatud olnud. Ta ei saanud vaid olla ta rääkis hingamispäevast kõigile.

Kolmas reporter: Timothy kuulis saadet “*Secrets of Victory*” siis, kui otsis raadios jaamu. Teda hakkas sõnum huvitama ja ta pani end kirja piiblikursusele “*Discover Bible*”.

Nagu Willie ja Cornelius, nii oli ka Timothy pastor. Ta ei olnud seotud kindla uskkonnaga ning ta jutlustas sellest, milleks tundis vajadust. Aga kui Timothy Piiblit uuris ja raadiosaadet kuulas, hakkas ta mõistma, et on palju asju, mida ta ei teadnud. Ta avastas selle, kuidas inimesed on Jumala Sõna väänanud, moonutades kümne käsu tähendust ja muutes hingamispäeva pühapäevaks. Ta sai teada, et seitsmes päev on see päev, mille peaksime Jumala soovil Talle pühendama ning et peaksime oma kehasid kohtlema Jumala templina, elades tervislikku elu. Veelgi enam, ta sai teada, et Jeesus tuleb varsti tagasi. Timothy ei olnud kunagi jutlustanud Jeesuse teisest tulemisest, kuid nüüd hakkas ta sellest kogudusele rääkima.

Timothy kirjutas raadiojaamale “*Voice of Prophecy*” kirja, kus ta ütles: “Ma olen otsustanud pühitseda hingamispäeva ning ma soovin uurida rohkem Piiblit, eriti Taanieli ja Ilmutusraamatut. Ma tahan õpetada seda tõe ka oma usklikte grupele, seega on mul vaja teilt rohkem materjale evangeeliumitööks.”

Timothyle saadeti palutud materjalid ning ta valmistub praegu ristimiseks.

Jutustaja: Jumal kasutab “*Voice of Prophecy*” raadiosaadet, jõudmaks inimesteni, kes muidu ei oleks häid sõnumeid üldse kuulnud. Saade on toonud võidu arvututesse eludesse Ida-Aafrikas. Raadiojaama töötajad loodavad saada rohkem eetriaega, et veel enam inimesi võiksid kuulda sõnumit Jumala suurest armastusest.

Nathan Oirere on “Voice of Prophecy” ja “Discover Bible” Ida-Aafrika juhataja Keenias Nairobi asuvas Ida-Aafrika Uniooni keskuses.

16. detsember 2006

Kongo

Kangekaelne mees

Gasore Bazungu

“Ma ei talu sinuga elamist,” ütles mees. “Ma pigem suren.” Nende sõnadega haaras Manu pudeli ja jõi valmistatud mürki.

Manu ja Naomi elavad väikeses külas Ruanda ja Kongo Demokraatliku Vabariigi piiri lähedal. Nad kasvatavad ja müüvad kitsi, et teenida kasinat elatist.

Manu ja Naomi käisid evangeelsetel koosolekutel, mida nende elukoha läheduses peeti. Neile meeldis kuuldu ja nad hakkasid rohkem Piiblit uurima. Kuigi abielupaar ei teinud otsust Kristuse kasuks, rääkisid nad tihti õpitud asjadest.

Kolme kuu pärast teatas adventpastor laagrikoosolekute Manu ja Naomi küla lähedal. Abielupaar otsustas minna ja nad rääkisid isegi ristimisest laagrikoosolekute ajal. Nad käisid iga päev koosolekul. Naomi rääkis pastoriga ristimisest.

Ristimispäeva hommikul otsis Naomi välja vahetusriideid ning hõikas Manule, et ta kiirustaks. Naise üllatuseks ütles Manu, et ta ei tule ristimisele. Naomi oli pettunud ja jõe äärde kiirustades imestas ta, miks Manu oli meelt muutnud. Kuid teda lohutas mõte, et Manu otsustab ristimisele tulla järgmisel võimalusel.

Pärast ristimist kiirustas Naomi koju, et jutustada abikaasale päeva sündmustest. Aga kui ta hakkas juhtunust rääkima, sai Manu vihaseks ja pööras selja. Kui naine jätkas rääkimist, siis mees lõi teda.

Mehe äsjasest rünnakust uimasena õnnestus Naomile löökide eest pääseda ning ta põgenes läheduses elava diakoni koju. Naomi rääkis nuttes, mida tema abikaasa oli teinud. Diakon palus tal oma naise juurde jääda ja läks ise pastorit otsima.

Pastor tuli ja soovitas Naomil jääda selleks ööks diakoni pere juurde ja ütles, et läheb hommikul Manuga rääkima. Naomi oli nõus. Sel õhtul magamismatil lamades, küsis ta endalt: *“Mis juhtus? Miks Manu mind niimoodi kohtles?”*

Järgmisel hommikul varakult tuli Manu diakoni ukse taha ja palus oma naist näha. Nad rääkisid mõne minuti ja siis läks Naomi koos oma mehega ära. Kui pastor tuli diakoni juurde, rääkis diakon talle, et paar oli ära leppinud ja Naomi läks koju.

Pastor ja kogudusevanem läksid koju tagasi, rõõmsad, et arusaamatus oli lahendatud. Või vähemalt nii nad arvasid.

Aga kui pastor mõne päeva pärast Manu ja Naomi koju vaatama läks, kuidas lood on, leidis ta Naomi nutmas. “Mis lahti on?” küsis pastor. Naomi vastas, et Manu on ikka veel ristimise pärast pahane.

Pastoriga kaasas olnud piirkonna juht püüdis Manule selgitada, mida head juhtub perekonnaga, kes annavad oma südame Jumalale. “Naomi andis oma elu Issandale,” ütles mees. “Nüüd on sinu kord.”

Kuid Manu keeldus kuulamast. Ta teatas: “Ta ei saa siia jääda. Ta peab minema tagasi oma vanemate juurde.”

Naomi hakkas jälle nutma. Vanemate juurde tagasisaatmine oli suur häbi ja ta ei tahtnud jätta maha oma väikesi lapsi (4-, 6- ja 8-aastane). “Mu lapsed vajavad mind,” ütles Naomi. “Nad on liiga väikesed, et olla ainult isa juures.”

Jällegi püüdis pastor Manule mõistust pähe panna, kuid Manu ei kuulanud.

“Enne kui me lahkume,” ütles pastor, “luba meil koos sinuga palvetada.” Väike grupp, kaasa arvatud manu, põlvitas palvesse. Kui teised lahkusid, jäi üks mees veel Manuga rääkima, kuid kangekaelne mees ei muutnud meelt. Naomil soovitati lahkuda.

Naomi keeldus jätmast oma kodu ja peret. Ta jäi koju, hoolimata mehe igapäevasest peksmisest. Naise keeldumise tõttu muutus Manu viha veel suuremaks.

Ühel päeval läks manu rohusegaja juurde, et osta tapvat mürki. “Ma ei suuda elada naisega, kes mind ei austa,” ütles Manu rohusegajale. “Parem on surra, kui lasta

lastel kasvada minu kodus mind austamata.” Manu viis mürgi koju ja tegi sellest joogi.

Sel õhtul teatas Manu oma naisele: “Ma ei suuda elada naisega, kes mulle ei kuuletu. Ma pigem suren!” Ta võttis mürgipudeli, tõstis suu juurde ja jõi põhjani.

Naomi vaatas õudusega, kuidas tema mehe nägu läks tuhakarva ja ta hakkas higistama. “*Kas ta sureb tõesti?*” mõtles Naomi. Ta põlvitas ja palvetas. Hirmust nõrgana ei suutnud Naomi sundida end mehe juurest lahkuma, et abi tuua, seepärast jätkas ta Manu pärast palvetamist.

Manu jäi magama, kuid ta higistas ja ägas kogu öö, nagu hakkaks kohe surema. Ja Naomi palvetas. Järgmisel hommikul vara tegi Manu silmad lahti. Naomi seisis voodi kõrval ja niisutas pead veega, et palavikku alandada. “Sa oled veel siin?”

“Sa oled elus!” ütles Naomi. “Nüüd ma lähen.” Naomi läks abikaasa juurest ära, pakkis kohvri, võttis noorima lapse ja läks ukse poole.

“Oota!” pomises Manu nõrgalt, kui ta voodis välja ronis ja ukse poole suundus. “Tule tagasi,” ütles ta. “Ma tahan sinuga rääkida.” Naomi pöördus ja ütles: “Ei, ma lähen.”

“Luba mul öelda sulle enne minekut ühte asja,” ütles Manu nõrgalt. Naomi tuli aeglaselt majja tagasi. “Pane kohver maha,” ütles Manu vaikselt. Naomi pani kohvri uksele ja pöördus mehe poole.

“Ma peksin sind, kuid sa jäid. Ma jõin mürgi, kuid ei surnud. Nüüd ma tean, et sinu Jumal on tõeline Jumal, kes on väärt ülistust. Sul on vabadus hingamispäeva pidada. Sa võid minu majja jääda. Ma ei tee sulle enam kunagi haiget.”

Naomi pani poja sülest ja võttis kohvri. Ta viis selle oma tuppa ja pakkis lahti. Ta jäi.

Manu ei löönud teda enam kunagi ega karjunud ta peale. Kui ta ostis söömiseks sealiha ja sai teada, et see on ebapuhas, ei sundinud ta naist sellest süüa tegema. Ta viskas selle minema ja ütles: “Sealiha ei tule enam kunagi meie majja.”

Aasta pärast tuli pastor jälle evangeelseid koosolekuid pidama. Ta külastas Manut ja kutsus teda koosolekutele. Kui ta kutsus Manut üles hingamispäeva vastu võtma, vastas Manu: “Ma olen hingamispäeva juba vastu võtnud ja ma olen juba otsustanud ristitud saada.”

Peagi pärast evangeelseid koosolekuid sai Manu Naomi silme all ristitud. Rõõmupisarad volasid naise silmist, sest viimaks ometi oli tema mees andnud oma elu Jumalale.

Misjonitöö sisaldab palvetamist, usust tunnistamist ning oma aja ja vahendite annetamist, et teised, sellised nagu Naomi ja Manu, saaksid ühineda Jumala perekonnaga.

*Gasore Bazungu on Kesk-Kivu misjonipõllu peasekretär
Kongo Demokraatlikus Vabariigis.*

Manu ja Naomi Kobusinge on oma koguduse aktiivsed liikmed Nyamilimas Kongos.

23. detsember 2006

Kongo

Ustav abikaasa

Alphonsine Uwimbabazi

“Tee nagu soovid,” ütles mees naisele, “kuid mina ei lähe tänasest alates enam sinna kirikusse tagasi.”

Mina ja mu mees Bosco olime oma koguduse sambad, nii tugevad ja püsivad nagu olla saab. Me olime kirikusse sündinud, siin abiellunud ja meie lapsed olid siin ristitud. Me olime mõlemad aktiivses teenistuses. Bosco õpetas meie kiriku algkoolis ja mina juhtisin naistetööd.

Meie naiste grupp arutles kristliku elu ja teenimise erinevaid aspekte. Kord otsustasime rääkida pühakute kummardamisest. Ma kutsusin oma abikaasa ja ta tuli. Mulle meeldis, kui ta oma mõtteid meie grupiga jagas.

Kuid teel koju oli ta vaikne ja erutunud. Kui me koju jõudsime, ütles ta mulle, et need kujud on lihtsalt savi ning teda teeb vihaseks see, et mina neid kummardan. Vihaseks!

“Aga miks?” küsisin ma, olles tema vastusest üllatunud. “Me oleme alati palvetanud nende pühakute poole ja kummardanud nende kujusid kirikus.” Bosco ulatas mulle raamatu, mida oli lugenud, ja näitas mulle midagi, mis mind jahmatas. Seal oli kirjas, et pühapäev on nädala esimene päev, mitte seitsmes, nagu meile oli õpetatud. “Kirik on meile valetanud!” ütles Bosco. “Kui ma nägin sinu naisi täna pühakuid kummardamas, mõistsin ma, et see on vale.”

Nüüd oli minu kord vihastada. “Kuidas sa saad selliseid asju öelda?” nõudsin ma. “See kirik annab mulle nii palju rõõmu ja õnne! Ma ei luba sul meie kiriku kohta niimoodi rääkida.”

Bosco otsis meil kodus oleva Piibli ja avas selle kümne käsu kohalt. Ma ei olnud kunagi Piiblit lugenud, kuid ma teadsin kümmet käsku, vähemalt neid, mida pidime kirikus pähe õppima. Kuid see, mida mu mees luges, ei kõlanud sugugi kirikus päheõpitud käskude moodi. Ma nõudsin, et pean neid ise lugema. Kuid tõesti, Piiblis olid teistsugused käsud.

“Kindlasti on sellele mingi seletus,” ütlesin ma mõtlikult. “Ma ei suuda ette kujutada, et meie kirik muudaks midagi nii püha nagu on kümme käsku.”

Siis teatas mu mees jalustrabava uudise. “Usu, mida soovid,” ütles ta. “Mina tulen kirikust ära.” Ja seda ta tegi.

Mina käisin kirikus edasi ja peagi hakkasid inimesed küsima, miks minu meest näha ei ole. Ta oli lõppude lõpuks ikkagi juhtpositsioonil. Ma otsustasin, et tõde on parem kui vabandused ja seepärast ütlesin: “Minu mees leidis uue valguse ja ei käi enam selles kirikus.”

Järgmisel nädalal läks Bosco koguduse nõukogu ette ja loobus oma ametist. Ta andis neile kõik kirikule kuuluvad paberid tagasi. “Mis juhtus?” küsisid üllatunud nõukoguliikmed.

“Ma loen Piiblit,” ütles ta neile, “ja leidsin uue valguse.” Ta luges neile ette kümme käsku, lugedes hingamispäevakäsku aeglasemalt ja selgelt, et nad mõistaksid seda. Nõukoguliikmed vaatasid hämmeldunult üksteisele otsa.

Nad kutsusid kiriku preestri ja palusid tal Boscoga rääkida. Preester tuli meie juurde, et Boscole mõistust pähe panna. Bosco kutsus mind aiast töötamast ära, et kuuleksin, mida nad räägivad. Preester küsis, kuidas Bosco võib olla leidnud valguse, mida tema, preester, kunagi näinud ei olnud. Minu abikaasa näitas talle neljandat käsku. Selle üle oli preestril vaja mõelda, seepärast vabandas ta ja lahkus.

Sel nädalal läks mu mees otsima kristlikku kirikut, kus peetakse Piibli hingamispäeva. Ta leidis seitsmenda päeva adventkoguduse ja käis hingamispäeval seal jumalateenistusel. Järgmisel nädalal tuli adventpastor koos mõne koguduseliikmega meile külla, et kutsuda mind isiklikult koos oma mehega

adventkirikusse jumalateenistustele. Ma ütlesin neile, et ei tea adventkoguduse õpetustest midagi, seega ei saa lubada, et hakkas seal käima. Kuid ma olin nõus korra käima lihtsalt rahu säilitamise eesmärgil.

Pastor soovitas mul ise hakata Piiblit lugema, et leida seda, mille mu mees juba leidnud oli. "Püha Vaim juhivad sind tõe juurde," kinnitas pastor mulle.

Seejärel küsis pastor minu abikaasalt, kas ta sooviks saada ristitud. Bosco ütles pastorile, et ta soovib ristitud saada, kuid ta uurib Piiblit koos minuga, me õpime koos ja kui mina olen valmis, astume selle ususammu koos. See liigutas mind väga, sest meie kultuuris ei ole tavaline, kui mees oma naisest niimoodi lugu peab!

Sel reedel läksin ma koos Boscoga kirikusse hingamispäeva alguse jumalateenistusele. Me laulsime ülistuslaule ja palvetasime koos teiste liikmetega. Ma märkasin, et kirik oli väga lihtne, mitte kaunistatud kulla ja kujudega nagu meie endine kirik. Kuid miski selles lihtsas palvemajas tõi minu südamesse rahu. Kui ma kuulsin koguduseliikmeid koos palvetamas, mõistsin ma, et nad tunnevad universumi Kuningat isiklikult.

Me uurisime koos Piiblit, käisime koos kirikus, ja nagu mu mees oli ütelnud, ristiti meid koos adventkogudusse.

Peagi sai mu mees teada, et oli vallandatud oma senisest õpetajaametist meie endisele kirikule kuuluvas koolis. Mõne kuu pärast palgati teda adventkooli õpetajaks. Milline õnnistus see oli!

Ma olin meie eelmises kirikus olnud naistetöö juht ja kui ma adventkogudusega ühinesin, palus kogudus jätkata mul oma tööd uues koguduses.

Minu abikaasale meeldib tunnistada oma usust teistele, eriti neile, kes olid endises kirikus meie lähimad sõbrad. Kui nad küsisid, miks me kirikus ära läksime, vastas ta neile Piiblit avades ja lugedes kümnet käsku või teisi salme, mis heidavad valgust põhjusele, miks me sellest kirikust lahkusime ja adventusku läksime. Paljud inimesed hakkasid mõistma neid imelisi tõdesid, mille mina avastasin koos oma mehega Piiblit uurides. Nende inimeste hulgas 16 minu sugulast! Üksteise järel tulid inimesed, kellele Bosco oma usust tunnistas, meie endisest kirikust ära ja saavad adventistideks. Sel ajal, kui meie endise kiriku liikmeskond kahanes, kasvas adventkogudus mitmesaja liikmeni.

Siis puhkes meie piirkonnas Ida-Kongos sõda ja meil tuli põgeneda Goma linna Ruanda piiri ääres. Elu selles linnas on raske ja kui 2002. aastal purskas läheduses asuv vulkaan, purustas see suure osa linnast. Sel päeval kaotasid paljud inimesed oma kodud.

Minu kallid mees läks puhkama Jeesuses, seepärast pean mina tema tööd edasi viima. Minu lapsed käivad veel koolis ja mul ei ole ametlikku töökohta elatise teenimiseks. Kuid Jumal rahuldab meie vajadused.

Ma tänan Jumalat ustava abikaasa eest, kes tundis ära tõe ja keeldus taganemast. Ma tänan Jumalat, et mu mees juhtis mind õrnalt Jumala tõelise koguduse juurde, kuigi ma panin kangekaelselt vastu.

Teie misjoniannetused aitavad tuua paljusid inimesi Jumala juurde tasuta jagatava kirjanduse ja evangeelsete koosolekute kaudu. Suur tänu teie annetuste eest. Ärge jätke teistele tunnistamist asjadest, mida Jumal on teile teinud.

Alphonsine Uwimbabazi elab koos lastega Gomas Kongo Demokraatlikus Vabariigis ja tunnistab seal oma usust.

30. detsember 2006
Kolmeteistkümnenenda hingamispäeva programm

Jumala kalliskive kogudes

Osatäitjad: *[Märkus: selle programmi lühendatud versioon on trükitud laste misjonijakirjas "Children's Mission". Valige teie vajadustega sobiv versioon.]*

Pange viiele lapsele pähe kalliskividega kroonid ja andke kätte suured tähed (vt abivahendid).

Valige kolm last, kes suudaksid piiblitekste peast öelda. *[Märkus: kui lapsed pabistavad peast ütlemise pärast, andke igähele pihku kartongist kroon, mille taha on abistamiseks kirjutatud vastav piiblitekst.]*

Kaks jutustajat, täiskasvanud või teismelised.

Abivahendid: Viis kartongist lõigatud suurt tähte (läbimõõduga vähemalt 45 cm), millele on kirjutatud järgnev: Keenia, Etioopia, Kongo, Uganda ja Kesk-Aafrika Idadivisjon. Iga tähe tagumisele küljele kirjutage selle riigi projekt. Kuna Kongos on kaks projekti, kirjutage teine Kesk-Aafrika Idadivisjoni tähe taha. Projektid on:

- Keenia: Kendu adventhaigla
- Etioopia: adventkeskkool
- Kongo: Songa adventhaigla
- Kongo [Kesk-Aafrika Idadivisjoni tähele]: uus misjonikeskus
- Uganda: tervisekeskus Bugema ülikooli juurde

Kartongist kroonid osatäitjatele; vajadusel neli kollasest või kuldsest kartongist krooni, mille taha on kirjutatud piiblitekstid peast ütlevate laste jaoks.

[Kui jutustaja nimetab riigi nime, astub selle riigi nimega suurt tähte hoidev laps poodiumil ette keskele.]

Esimene jutustaja: Keenia, ... Etioopia, ... Kongo Demokraatlik Vabariik, ... Uganda, ... ja teised Kesk-Aafrika Idadivisjoni riigid ... koguvad Jumala krooni jaoks kalliskive. Ja täna, kolmeteistkümnenadal hingamispäeval saame aidata neil koguda veel rohkem kalliskive, andes heldelt kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetust.

Esimene laps: "Ja nad kuuluvad mulle," ütleb vägede Issand, "sel päeval, mil ma teen nad oma kalliskivideks." (Mal.3:17, NKJV)

Teine laps: "Ja ta läkitab oma inglid suure pasunahäälega ja need koguvad kokku tema valitud..., taeva ühest äärest teise ääreni." (Matt.24:31)

Kolmas laps: "[Jeesus] ütles neile: "Laske lapsed minu juurde tulla, ärge keelake neid, sest selliste päralt on Jumala riik! Ja ta kaisutas neid ja õnnistas neid, pannes käed nende peale." (Mark.10:14–16)

Teine jutustaja: Meie tänase kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetuse juures on kaks olulist punkti. Kolm neljandikku annetusest läheb seitsmenda päeva adventkoguduse ülemaailmse misjonitöö fondi. Sellest rahastatakse misjonäre ja evangeliste, ehitatakse kirikuid ja muretsetakse abivahendeid, näiteks visuaalseid, et teavitada täiskasvanuid ja lapsi Jumala armastusest ja Jeesuse surmast nende eest.

Ülejäänud üks neljandik tänastest annetustest võimaldab toetada viit erilist projekti Kesk-Aafrika Idadivisjonis. Lapsed tuletavad meile nüüd meelde, mis projektid need on.

[Kui nimetatakse riiki, laske vastava tähega lapsel astuda ette ja hoida tähte kõrgel, et publik näeks lugeda projekti.]

Keenias vajab Kendu Bay Adventhaigla uut operatsioonituba ja kirurgiaosakonda, et jätkata õdede koolitusprogrammi ja tagada Lääne-Keenia elanikele kvaliteetset abi.

Etiopias jagab adventkolledž hooneid keskkooliga, milles on tuhat õpilast, kuid puuduvad klassiruumid ja juhtkonnahoone. See keskkool annab hariduse paljudele mitteadventistidest noortele, kes võivad ükskord ühineda Jumala armeega. Osa meie annetusest aitab muretseda sellele keskkoolile klassiruumi.

Kongo Demokraatlikus Vabariigis saab sel kvartalil toetust kaks projekti.

Songa haigla Kagu-**Kongos** on tuhandete inimeste jaoks päevateekonna ulatuses ainus meditsiiniuasutus. Abi vajavad inimesed on avatud imelisele sõnumile Jumala armastusest. Aitame neil kuulutada seda sõnumit meditsiinilise hoolitsusega Songa adventhaiglas.

Ida-**Kongos** kasvab kogudus kiiresti, hoolimata mitu aastat kestnud kodusõjast ja osaliselt võib-olla just selle sõja tõttu. Uniooni misjoniosakond on jaotanud töö, et kergemini usklike vajadusi rahuldada. Osa meie annetusest aitab rajada Ida-Kongosse uue uniooni misjonikeskuse.

Ugandas on Bugema ülikool hästi tuntud kvaliteetse kristliku hariduse poolest. Asudes pealinnast Kampalast rohkem kui tunniajase tee kaugusel, on ülikool taganud elementaarse meditsiiniabi koolile, selle personalile ja sadadele ümbruskonnas elavatele inimestele. Koolil on vaja tervisekeskust suurendada ja ümber korraldada, et teenida paremini üliõpilasi ja ümbruskonna elanikke. Osa tänasest annetusest aitab ehitada uue suurema tervisekeskuse inimeste teenimiseks.

Esimene jutustaja: Kujuta ette, et elad Lõuna-Kongo külas. Noor naine sünnitab, kuid midagi on valesti. Laps oleks pidanud sündima juba tükk aega tagasi ning noor ema jääb nõrgaks. Lähim meditsiiniabi on kahe tunni tee kaugusel. Mida sa teed? Kas arst aitab teda, kui keegi ta kohale viib? Vastus on jah, sest see on Songa adventhaigla ja arst on alati valves.

Te asute koos teistega teele, kandes naist kandraamil. Kui te haiglasse jõuate, teeb arst naisele kiiresti operatsiooni. Mõne minuti pärast kuuled vastsündinu nõrka kisa. Ema ja laps jäävad ellu, sest Songa haigla personal oli olemas. Sa kiirustad tagasi külla heade uudistega. Täna õhtul on matuste asemel rõõmupidu.

Samal ajal kuuleb noor ema õdesid palatis kõndimas ja patsientidega palvetamas. Kui õed lähemale tulevad, naeratab ta nõrgalt ja tänab neid. Nad vastavad: "Meie ei päästnud sind. See oli taeva Jumal. Täna Teda."

Songa on üks kolmest meditsiiniuasutusest, kes saavad osa tänasest annetusest, mis aitab neil olla Jumala tervistavateks käteks abivajajatele ja Jumala hääleks neile, kes ei ole Tema armastusest veel kuulnud.

Ida-Aafrika viljapõllud on valmis; on lõikusaeg. Annetage heldelt Jumala töö heaks. Lõpetagem kalliskivide kogumine Jeesuse jaoks siin maa peal ja mingem koju, et olla koos Jumalaga.

[Annetus]

Teadmiseks annetajatele

Elmised kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetused, mis läksid Kesk-Aafrika Idadivisjoni, aitasid kaasa tööle Etiopias, Keenias, Ruandas ja Tansaalias. Ida-Aafrika elanikud tänavad hingamispäevakooli liikmeid, et nad aitasid neil kolmeteistkümnenda hingamispäeva projektidel tegelikkuseks saada.

Etioopias aitas kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetuse ostmise kirjastuse sisseseade ning ehitada lasteaia ja põhikooli klassiruumed, kirikuid ja pastoraate.

Informatsiooni teiste, tänu teile teostatud kolmeteistkümnennda hingamispäeva projektide kohta saate aadressilt www.AdventistMission.org.